

Lạc

Contents

Lạc	1
1. Chương 1: Anh Em Bạch Gia	1
2. Chương 2: Lăng Diệp Thần	6
3. Chương 3: Hoán Đổi (1)	9
4. Chương 4: Hoán Đổi (2)	13
5. Chương 5: Lối	16
6. Chương 6: Rời Đi	19
7. Chương 7: Vị Trí Vốn Có	24
8. Chương 8: Khi Ta Gặp Nhau (end)	27

Lạc

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ hiện đại, tình cảm quần quéo, thụ yêu công vô đối, HE. Nhân vật: Bạch Hiển Hạo, Bạch Hiển Huân, I

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lac>

1. Chương 1: Anh Em Bạch Gia

“Rè... rè...rè...” - Chiếc điện thoại nằm trên mặt bàn thủy tinh trong suốt cứ dai dẳng rung liên hồi, tạo ra những âm thanh vui nhộn trong không gian yên tĩnh.

Trên chiếc giường kingsize giữa phòng được trải bằng chăn đệm thuần một màu trắng vô cùng sạch sẽ, có một thân hình nho nhỏ đang cuộn mình hoàn toàn trong chiếc chăn dày, y hệt một chú sâu, chỉ lộ ra một mái đầu được nhuộm màu đỏ rực, bù xù rối loạn.

Dường như chiếc điện thoại được để trên bàn kia không muốn để người nọ yên tĩnh nên vẫn kiên trì mà rung từng đập, từng đập.

- Thật ồn!

Người trên giường lẩm nhẩm vài từ khó chịu, tung chăn bật dậy, lộ ra thân hình thon dài cân đối, trắng ngần không nhiễm chút bụi trần. Người nọ cau mày, liếc đôi mắt đen như hắc diệu thạch tới chỗ nguyên nhân khiến mình bức tức, khẽ mắng một câu rồi lóa thể đi tới đó, thô bạo cầm chiếc điện thoại màu trắng trên bàn lên, không kiên nhẫn nói:

- Có việc mau nói, không việc mau phẫn!

Từ bên kia vang lên tiếng tru tréo đáng thương:

- Tiểu Huân a... sao em có thể đối với anh mình như vậy a... anh thật là đáng thương...
- Câm miệng! - Hiên Huân không kiên nhẫn gầm lên: - Anh không xem đồng hồ trước khi dựng đầu em dậy à?
- Á... anh quên mất! - Người kia hồi lỗi nói.
- Anh lại có việc gì?
- Nghe em trai hỏi, người kia lại đau khổ kể:
- Tiểu Huân à, anh thật là đáng thương... oa oa...
- Haiz... đừng có rống nữa, mau nói cho xong để em còn đi ngủ! - Hiên Huân xoa xoa thái dương đang đau buốt của y, y vừa về đến nhà sau khi chụp một đồng ảnh đến 1h sáng, mới đặt lưng xuống ngủ chừng hai tiếng đã bị tên anh trai đáng ghét dựng dậy mà chưa biết lý do là gì.
- Tiểu Huân à, anh sắp chết rồi! - Bên kia thúc thích nói.
- Còn bao lâu? - Thờ ơ hỏi.
- Ba tháng...
- Khi nào anh chết e sẽ về thấp nhang! Giờ thì phần ngay với câu chuyện viễn tưởng của anh cho em ngủ!
- Hiên Huân tức giận mắng rồi đập máy, không thèm nghe tiếng gọi như heo bị giết của anh trai, sau đó giống như không có việc gì đi đến bên giường rồi đổ ập xuống, ngủ như chết...

Bạch gia có duy nhất hai đứa con trai, lại còn là anh em sinh đôi. Người anh tên Bạch Hiên Hạo, một đứa có tính cách dương quang sáng lạng, yếu đuối và chuyên suy nghĩ viễn vông. Vì vậy không khó hiểu tại sao Bạch Hiên Huân, em trai cậu lại không tin cậu đang nói thật. Bạch Hiên Huân lại ngược với anh trai hoàn toàn về tính cách, tuy không đến nỗi xa cách vạn dặm nhưng lại vô cùng thơ ơ với mọi thứ xung quanh, chỉ có những việc y hứng thú hay những việc liên quan đến người thân, cụ thể là tên anh trai trời đánh kia mới có thể khiến y bớt lãnh đạm một chút. Bạch Hiên Huân đôi khi nhìn trời tự hỏi, tại sao tên kia lại sinh ra trước y mười phút mà không phải y sinh trước tên kia mười phút, để bây giờ không cần phải nhẫn nhịn những câu nói ngu ngốc của anh trai mà không thể ngay lập tức tấn công cho hấn một cú vào bụng hay vào cái bản mặt đẹp trai giống y hệt mình kia.

Từ bé hai anh em bọn họ đã rất yêu thương nhau, tuy thời gian bên nhau không nhiều lắm. Cụ thể là một năm nào đó khi hai anh em vừa lên 7 tuổi, cha mẹ hai người bọn họ vì không thể ở được với nhau mà ly hôn, mỗi người giữ một đứa con. Anh trai Hiên Hạo ở lại với cha còn y phải đi cùng mẹ sang Mỹ, cứ thế xa nhau. Tuy vậy nhưng tình cảm bọn họ rất tốt, vì là song sinh nên luôn có cảm ứng lẫn nhau mỗi khi người kia xảy ra chuyện, với lại mỗi dịp nghỉ lễ hay nghỉ tết, bọn họ đều tìm cách gặp nhau, trao đổi tình cảm anh em thân thiết. Cha mẹ bọn họ giờ đều có gia đình mới của riêng họ, hai anh em bọn họ thấy cha mẹ đều tìm được hạnh phúc của riêng mình nên chẳng chịu ở chung nữa, tự tách ra sống tự lập, nhưng tất nhiên là tài khoản ngân hàng không bao giờ thiếu tiền mà họ mỗi tháng chuyển vào.

Hầu hết các bạn của Hiên Hạo hay Hiên Huân đều không biết họ có một người anh em sinh đôi giống y như đúc, đa số thời gian bọn họ bên nhau đều thích ở một mình cùng nhau trò chuyện hay vui chơi gì đó nên chẳng bao giờ đem bạn của mình đến phá hỏng không gian ít ỏi đó. Bạch Hiên Hạo tuy là một người yếu đuối nhưng lại rất thông minh, thêm tính cách người gặp người thích nên khi vừa lên năm hai đại học, cậu đã có người yêu, nhưng người yêu không phải dạng mảnh mai nhỏ nhắn mà là một người đàn ông cao lớn, chững chạc.

Ngày đầu tiên mà anh em Bạch gia gặp nhau sau khi Hiên Hạo có người yêu, cậu liền đem hình người ấy ra khoe với em trai mình. Như thế nào nhỉ, con người Lăng Diệp Thần trong cái nhìn đầu tiên của Hiên Huân là anh ta không đơn giản, một người đàn ông cả người toát ra mùi vị đàn ông quyền rũ nhưng nguy hiểm, và tất nhiên y không thích anh, nhưng anh trai y thích đã thích, y không có ý kiến. Bạch Hiên Hạo thì đã hoàn toàn chìm đắm trong tình yêu nên chẳng thể suy nghĩ gì.

Nếu Bạch Hiên Hạo là một sinh viên ngành thiết kế đầy tài năng thì ở Mỹ quốc, Bạch Hiên Huân cũng không thua kém học một khóa nhiếp ảnh, mở riêng một studio cho riêng mình và trở nên nổi tiếng chỉ trong

một thời gian ngắn khi vừa mới bước sang tuổi 22. Thật ra đáng vẽ của anh em Bạch gia đủ tư cách làm siêu mẫu hay diễn viên gì đó, vì họ rất bắt mắt, xinh đẹp... nhưng cả hai đều không hứng thú. Nếu Bạch Hiễn Hạo mang vẻ đẹp dịu dàng xinh tươi thì Bạch Hiễn Huân mang vẻ đẹp thiên thần mang trong mình một con quỷ, đúng rồi đó, em trai Hiễn Huân không đơn thuần và ngốc nghếch như anh trai Hiễn Hạo đâu, cho nên tên anh ngốc mới bị tên ác ma Lăng Diệp Thần bắt mắt.

Vì vậy sáng hôm sau, khi một Bạch Hiễn Huân đầu óc không đơn thuần đã ngủ no một giấc, lấy lại sự tỉnh táo của mình liền nhớ đến cuộc điện thoại đường dài của anh trai tối hôm qua, sau đó “sửng sốt”. Thế là tráo ngược vị trí của hai người, Hiễn Hạo bị em trai dựng dậy lúc nửa đêm, ngái ngủ đưa điện thoại áp vào tai, mơ mơ màng màng hỏi:

-Alo...

-Anh trai ngốc, hôm qua anh nói thật?

-A? Cái gì thật?

-Anh sắp chết? – Hiễn Huân sốt ruột hỏi.

-À...đúng rồi...khò khò...

Hiễn Huân gấp đến độ muốn đánh người vậy mà tên anh trai vô tâm kia lại vô tư ngủ. Y nhìn điện thoại nửa ngày mới hoàn hồn, lôi chiếc vali để trên tủ áo xuống, đem quần áo bỏ vào. Bay về tìm anh trai thôi, tên ngốc kia chắc đến chết cũng không biết buồn là gì...

—————oOo—————

Lại một cái vì vậy khác, khi Bạch Hiễn Hạo mở cửa nhà ra, bắt gặp em trai vô cùng đẹp trai đang đứng tựa lưng vào cột nhà mình, trên mặt mang một cặp kính mát siêu bự, mái tóc đỏ rực được giấu dưới một cái nón cối màu nâu, cổ choàng khăn voan sắc sỡ, người khoác áo da, chân đi boots... cậu hoàn toàn dùng biểu cảm thấy người như thấy quỷ để hình dung. Chỉ mới hai năm không gặp, điều gì đã biến em trai ngây thơ, trong sáng của cậu ra thế này? (Hy: Khụ...khụ... “ngây thơ, trong sáng”...).

-Đẹp trai đến ngây người? – Hiễn Huân cà lơ phất phơ hỏi, vỗ nhẹ vào cái mặt vẫn còn đơ ra của anh trai.

-Sao... sao em lại thế này? – Hiễn Hạo meo meo hỏi.

-Sao? Rất đẹp mà! Chỉ thay đổi phong cách một chút thôi! Anh không mời em vào nhà? Bên ngoài nóng chết! – Hiễn Huân trừng anh trai, chẳng đợi người ta nói đã kéo vali vào nhà. Hiễn Hạo buồn rầu theo sau.

Y thả người lên ghế sofa, lấy cái điều khiển trên bàn chỉnh máy lạnh âm thêm mười độ, sau đó thoải mái thở hắt ra, cởi bỏ phụ kiện trên người mình, lộ ra bên trong là chiếc áo thun đen đơn giản. Hiễn Hạo nhìn thuận mắt hơn nhiều.

Cậu vào bếp lấy ra một ít bánh trái và nước trái cây cho em trai, sau đó thoải mái dựa vào người Hiễn Huân.

-Sao em lại sang đây?

-Đúng rồi! Anh nói cho rõ xem, anh sắp chết là thế nào? – Hiễn Huân chọt túm lấy cậu lắc lắc.

-À... dừng...dừng! Anh nói là được, mau buông!

-Anh mà không nói rõ em chôn sống anh ngay lập tức! Hừ hừ. – Hiễn Huân trợn mắt nhìn anh trai.

Bạch Hiễn Hạo thở dài, sau đó đứng dậy đi vào phòng ngủ, một lát đi ra với vài tờ giấy. Hiễn Huân nhú mày đợi anh giải thích.

-Đây! Kết quả xét nghiệm của anh đợt khám sức khỏe vừa rồi, em tự xem đi! – Hiễn Hạo vô tư nói.

-Khối u não ác tính! – Hiễn Huân trợn mắt: - Là thật à?

-Ừ!

-Không cứu được?

-Được, nhưng cơ hội thành công chỉ có 5%, mà sau khi mổ xong còn có nguy cơ biến thành người thực vật hoặc bị đần độn. Anh không thích! – Hiễn Hạo trề môi.

-Chẳng lẽ cứ thế chết đi? – Hiễn Huân đơ người lăm bắm.

-Vì vậy... anh thật đáng thương... oa oa... - Hiễn Hạo chột tím lấy em trai, khóc hoa rơi nước chảy.

-Nín... nín ngay! – Hiễn Huân gầm lên, tiếng khóc im bật ngay lập tức.

-Tiểu Huân, em phải giúp anh! – Hiễn Hạo đáng thương nói.

-Giúp anh bằng cách nào, em cũng không phải bác sĩ! – Hiễn Huân bất đắc dĩ nói, nhìn tờ giấy trên tay thật chướng mắt liền đem thấy ra xa, ghét bỏ.

Hiễn Hạo bỗng cười rất là xấu xa:

-Thật ra anh đã đồng ý phẫu thuật! Dù có 5% cơ hội nhưng anh vẫn muốn cố gắng.

-Thế thì hay quá! Anh mà chết em sẽ đem anh đi thiêu rồi vứt xuống cống cho anh cả đời sống với chuột, nên anh liệu hồn mà sống cho em!

-Á! – Hiễn Hạo hét lên thảm thiết, cả đời cậu ghét nhất là chuột, cậu không muốn đến chết mà cũng phải ở cùng với chúng: - Đừng!

-Hừ hừ! Thế anh muốn em giúp gì?

-Hix... vì phẫu thuật cần rất nhiều thời gian chuẩn bị, mà anh không muốn Diệp Thần biết nên cần em giúp đỡ!

-Vì sao không để anh ta biết? Anh ta là người yêu của anh mà! – Hiễn Huân không đồng ý.

Nghe em trai hỏi, Hiễn Hạo chột thở dài rồi nói:

-Bà anh ấy cũng bị u não mà chết, cho nên anh ấy đối với việc người thân bên cạnh gặp nguy hiểm rất bị quan. Anh không muốn anh ấy lo lắng, nếu thật sự anh sống sót trở về, anh sẽ tìm anh ấy nói rõ mọi chuyện, còn bây giờ anh không muốn để anh ấy biết!

-Hừ! Tên mặt lạnh đó thiệt có phúc. Anh muốn em giả làm anh khi anh phẫu thuật chứ gì?

-Đúng là em trai anh thương nhất mà! Thiệt là hiểu anh!

-Anh đừng tưởng bỏ, Lãng Diệp Thần là một con cáo, anh ta tin mới lạ! Em và anh tính cách rất khác nhau! – Hiễn Huân đâm cho anh trai một nhát.

-Anh đã lo liệu trước, em cứ giả cũng không bị phát hiện đâu! Hắc hắc...

Hiễn Huân hồ nghi nhìn anh trai, nhưng cái nụ cười của Hiễn Hạo rất là đắc ý, chẳng lẽ thật sự anh trai đã làm gì rồi sao?

-Anh đã làm gì?

-Chắc, có gì đâu! Lâu lâu lại dựa vào tính cách của em mà ở với anh ta vài hôm, lâu dần trở thành thói quen...

-Em biết rồi! Em dám chắc rằng anh ta đem anh đi bác sĩ tâm lý rất nhiều lần...

Hiễn Hạo xấu hổ cười, đúng là vậy. Diệp Thần cứ tưởng cậu bị nhân cách phân liệt nên rất khủng hoảng, nhưng lâu dần thành quen, có khi lại rất thích. Hiễn Huân vì sự bôi nhọ bản thân của anh trai mà lắc đầu, ngốc đúng là ngốc mà.

-Em giúp anh chứ?

-Em sẽ thử! Nhưng em nói trước, nếu anh ta phát hiện ra em là giả, em sẽ nói tất cả cho anh ta nghe.

-Tiểu Huân, cảm ơn em! – Hiễn Hạo vui vẻ nói.

-Đừng vui mừng quá sớm! Anh mà không sống sót, em sẽ đem anh cho chuột đấy, liệu hồn! Giờ mau đi nấu cơm, em đói rồi!

Hiển Huân không lưu tình đá Hiển Hạo vào bếp, bản thân thì ngồi suy nghĩ đối sách vừa có thể giả làm anh trai vừa có thể chăm sóc anh trai khi anh phẫu thuật.

—————oOo—————

Tối đó hai anh em họ đã có một bữa cơm vô cùng vui vẻ, Hiển Huân ăn rất nhiều, đối với y mà nói đồ ăn anh trai nấu cứ như là thiên đường. Mặc dù sống ở nước ngoài rất nhiều năm nhưng y vẫn không các nào thích ứng được với hương vị các món ăn ở đó, nhưng vì sống nên cứ phải ăn, nên mỗi lần có dịp ở cùng anh trai, y đều bắt anh xuống bếp nấu thật nhiều đồ ăn để chiêu đãi cái dạ dày không đầy của mình, mỹ mãn mà thưởng thức.

Ăn cơm xong, hai anh em lại chụm lại với nhau trò chuyện. Hiển Hạo kể rất nhiều chuyện về Lăng Diệp Thần, người mà y chưa từng gặp mặt ở ngoài. Nghe về tính cách, thói quen, cũng như sở thích của người mà anh trai yêu, Hiển Huân cũng cảm thấy tò mò và hứng thú. Một người khá là lạnh lùng như anh ta sao có thể chăm anh trai ngốc nghếch của y được nhỉ? Nhưng không sao, sắp tới y có rất nhiều thời gian tìm hiểu. Hai người trò chuyện đến khuya rồi ôm nhau ngủ lúc nào không biết.

Hôm sau việc đầu tiên Hiển Hạo làm là dắt em trai đi nhuộm lại tóc. Với cái đầu đỏ chót nổi bật kìa cho dù có giả thể nào cũng không giống cậu được. Hiển Huân mặc dù nhăn nhó nhưng vẫn đồng ý theo anh trai đến một salon quen thuộc, dưới ánh mắt tò mò và sáng như sao của nhân viên cửa hiệu, đem đầu mình biến trở về màu đen. Hiển Hạo vừa lòng gật đầu, nhưng sau đó lại phiền muộn.

-Sao em lại cao hơn anh những 5 cm? Sao em lại trắng hơn anh hả?

-Tại anh lùn! Tại anh đen! – Hiển Huân không lưu tình đốp lại, Hiển Hạo liền chui vào góc tường vẽ nấm.

Hiển Huân nhìn trời thở dài, chiều cao thì y chịu nhưng làn da có thể cứu chữa đôi chút. Y bèn túm anh trai đang tự kỷ trong góc, đề nghị:

-Mai mình đi biển đi!

-Đi làm gì?

-Phơi cho đen bớt! – Hiển Huân tròng mắt nói.

-Ý kiến hay! Hắc hắc! – Hiển Hạo liền sáng mắt cười.

Hai người vui vẻ đi ra trong ánh mắt sáng như đèn pha của nhân viên cửa hiệu, hóa ra vị khách quen đẹp trai sáng lạng của tiệm lại có một người anh em sinh đôi đẹp trai y chang, thật mà chói mù mắt họ a...

—————oOo—————

Nhưng rất không may là dự định đi biển của hai anh em Bạch gia vô tình bị hủy bởi một cú điện thoại của Lăng Diệp Thần, anh bảo công ty anh có một bữa tiệc, muốn Hiển Hạo cùng đến với anh. Hiển Hạo chưa bao giờ từ chối những bữa tiệc như vậy nên đồng ý là tất nhiên. Nhưng rất không may nữa là đêm hôm đó bệnh của Hiển Hạo bỗng chuyển xấu, cậu được Hiển Huân đưa vào viện cấp cứu nên bữa tiệc hôm sau tất nhiên không thể dự được.

Hiển Huân đành bảo anh ở lại nghỉ ngơi cho thật tốt, phẫu thuật sẽ sớm được chuẩn bị, bữa tiệc y sẽ đi thay. Mặc dù Hiển Hạo lo lắng nhưng vẫn phải gật đầu, để em trai tùy cơ ứng biến. Cậu có muốn đi cũng lực bất tòng tâm, còn khiến em trai lo lắng thêm.

Vì thế, Hiển Huân được người của Lăng Diệp Thần tới đón, trong tâm trạng lo lắng bồn chồn đi đến bữa tiệc ở công ty anh, gặp người mà anh trai yêu thương tha thiết.

2. Chương 2: Lăng Diệp Thần

Ánh đèn rực rỡ xuyên qua những tòa nhà cao chọc trời, le lói chút ánh sáng lung linh, mộng ảo rơi vào căn phòng rộng rãi được trang trí tinh tế bởi tông màu trầm, nhìn sơ có thể thấy mọi vật dụng ở nơi này đều là hàng cao cấp với số lượng có hạn, đủ biết chủ nhân của nó không phải một người giàu có tầm thường. Căn phòng này chiếm hẳn một tầng trong tòa nhà cao 99 tầng này, cũng là nơi Lăng Diệp Thần sinh sống.

Nói đến Lăng Diệp Thần, không ai là không biết! Có thể nói tầm ảnh hưởng của anh ngang ngửa một vị tướng cao cấp nào đó của nước nhà, kể cả trong nền kinh tế lẫn trong nền quân sự. Lăng gia mấy đời đều theo nghiệp lính, thành tựu có thể nói là to bằng trời, nói rằng một tay có thể che trời cũng không quá, nhưng đến đời Lăng Diệp Thần, anh lại không thích đi theo con đường mà cha ông tạo sẵn. Sau khi tốt nghiệp trường sĩ quan, anh một mình rời khỏi gia tộc ra ngoài xông pha, từ hai bàn tay trắng dựng nên một “The King Royal” ai ai cũng biết, nhưng không thể không nói, xuất thân cao quý của anh cũng góp phần tạo nên thành công đó.

Thật ra việc đi trái lại với ý muốn của gia đình khiến anh gặp không ít khó khăn nhưng mọi chuyện đều có thể giải quyết bởi một người, và vì người đó thay anh chặn đứng mọi sóng gió mới có Lăng Diệp Thần của ngày hôm nay.

Lăng Diệp Thần là con lai. Cha anh là người châu Á chính gốc nhưng mẹ lại là người Anh. Vậy nên dáng vẻ anh đã anh tuấn bức người thêm một ít sự khác biệt của hai dòng máu càng khiến anh thêm quyến rũ. Người kia từng nói, bọn họ có thể giống nhau đến từng tế bào nhưng màu mắt là không thể nào che giấu được. Ai cũng có bí mật, mà chính gia đình Lăng Diệp Thần cũng có một bí mật, một bí mật mà chỉ có những người trong gia đình biết – Anh có một người anh em song sinh, chỉ là người ấy không được thừa nhận, chỉ vì họ là song sinh. Tại sao lại như thế?

Câu chuyện bắt nguồn từ thuở xưa thật xưa, khi ấy có lẽ anh cũng chưa chắc đã có cơ hội đến với thế giới này. Tổ tiên Lăng gia truyền nhau rằng, nếu hậu duệ của họ, ai sinh được cặp song sinh sẽ khiến gia tộc lụn bại, nhà tan cửa nát. Cái lời sấm truyền đó giống như lời nguyền của gia tộc, cho nên cái ngày mà Lăng Diệp Thần ra đời, trong tiếng khóc thảm thiết của mẹ, cha anh đã nhẫn tâm đem một người có vẻ yếu ớt trong hai đứa con mình bóp chết chỉ vì không muốn cả hai đứa đều bị giết, sau đó coi đó là bí mật đáng sợ nhất của Lăng gia, bên ngoài không ai được biết, mà người biết chuyện hầu như chết hết. Chuyện đó rất lâu sau này, khi anh gặp lại được anh trai mình – Lăng Diệp Phàm, mới được nghe kể lại.

Sự thật là cha cứ tưởng đã đem người anh trai giết chết, sau đó bỏ đi chẳng nói lời nào, bỏ đứa bé đã gần như chết đi. Mẹ ngẩn ngơ ôm lấy, giống như đã chết đi một nửa, nhìn đứa con mình vừa sinh ra bị chính cha nó giết chết, bà gần như hóa điên trong đêm đó. Lăng Diệp Phàm không chết, sức sống mãnh liệt của anh đã cứu sống chính anh. Mẹ họ giả điên, kêu gào đòi mang xác người anh về nước, không muốn sống với kẻ máu lạnh nhẫn tâm là cha anh nữa, cha không đành lòng nên chiều theo mẹ, đưa họ về Anh quốc, từ đó Lăng Diệp Phàm có một cuộc sống mới mà Lăng Diệp Thần cũng ở với cha, bắt đầu kiếp sống đặt đầu gối đó. Cho đến tận 5 năm trước mới chấm dứt...

Nghĩ tới anh trai mình, Lăng Diệp Thần bật cười. Cái người mà cha cho là yếu ớt, muốn một tay bóp chết giờ đây đã mạnh mẽ bức người, một tay cũng có thể nâng cha lên vai. Cũng không thể trách được, sự kiện đó đã khiến trong lòng mẹ có một bóng ma, mặc dù bà không trách cha họ nữa nhưng lại đem anh trai rèn luyện thành “mình đồng da sắt”, không gì có thể tổn thương nổi, sau đó đem anh về nước, chỉ vào mặt cha mắng: “Ông là tên khốn! Chỉ vì cái lời gièm pha bậy bạ của gia tộc mà đem con mình bức chết. May thay nó không chết, bây giờ còn lợi hại hơn các người, tôi xem các người sẽ như thế nào!”. Ngày hôm đó đã oanh liệt cả Lăng gia từ trên xuống dưới, lúc ông cố biết được sự thật, ông chỉ trừng mắt nhìn cha rồi đưa đôi mắt triều mến nhìn đứa cháu bất hạnh của mình, gật gù hài lòng. Thật ra hơn ai hết, ông cố là người không tin tưởng nhất cái lời sấm truyền kia, chỉ là nói không được nên thôi, không ngờ vì thế mà khiến Lăng Diệp Kinh, tức cha anh, lại có thể ngu ngốc đem con mình bóp chết. Nhưng Lăng gia cũng không có gì thay đổi, bên ngoài chỉ biết Lăng gia có một người thừa kế duy nhất là anh – Lăng Diệp Thần mà không biết còn một Lăng Diệp Phàm lúc nào cũng âm thầm hỗ trợ, tình nguyện làm người đứng sau.

—————oOo—————

Lăng Diệp Thần nhìn đồng hồ trên tay, có lẽ Bạch Hiển Hạo đã đến, anh cũng nên xuống đón cậu. Nhớ

tới Hiễn Hạo, đáy lòng Diệp Thần như có đường, ngọt ngào không thể nói nên lời. Bọn họ quen nhau cũng được bốn năm rồi, lần đầu tiên quen nhau lại càng long trời lở đất.

Họ quen nhau ở một quán bar, nơi mà một người như Diệp Thần trừ khi không từ chối được mới đến. Hôm đó bất đắc dĩ phải gặp một vị khách khó tính ở đó nên mới đến, không ngờ lại đụng độ Bạch Hiễn Hạo đã say rượu còn bị người dụ dỗ. Thật ra anh không muốn nhiều chuyện nên đã bỏ đi, nhưng cái tên Hiễn Hạo nhìn thì ngu ngơ nhưng đầu óc không ngốc ấy sống chết túm chặt lấy anh, gọi mãi: “Anh yêu, đừng giận em mà... em biết sai rồi...” gì gì đó khiến người đang túm hắn e ngại, khí thế Diệp Thần tỏa ra cũng không phải người thường. Vậy nên khi tên kia bỏ đi rồi, tên ngốc say rượu kia cười hắc hắc rồi cứ thế ngã ra ngủ, tay vẫn túm chặt lấy áo Diệp Thần làm anh không cách nào đi được. Rồi nhiều nguyên nhân khác dẫn đến họ bị hấp dẫn lẫn nhau, yêu lúc nào không biết.

Lăng Diệp Thần còn nhớ khi Diệp Phàm biết chuyện, hắn chỉ nhướn mày một cái rồi thôi, giống như việc em trai mình yêu đồng tính hay dị tính chẳng quan trọng, cha biết chuyện thì âm ỉ một trận, mẹ hoàn toàn thờ ơ, còn ông cố thì khỏi nói, trong mắt ông giờ chỉ có cháu ngoan Diệp Phàm nên chuyện của anh hoàn toàn không để vào mắt, e cũng là cái hay.

Diệp Thần chỉnh trang lại đầu tóc, quần áo, cùng trợ lý đi đón Hiễn Hạo, chuyện người yêu anh là một người cùng giới đã sớm không còn là chuyện lạ ở công ty.

—————oOo—————

Bạch Hiễn Huân lo lắng đứng bên cạnh chiếc Limo sang trọng, đôi mắt lâu lâu lại đảo về cửa tòa cao ốc The King Royal. The King Royal là một hệ thống khách sạn sang trọng trên thế giới, có khu vui chơi giải trí riêng biệt, còn có cả một casino hoành tráng ở bên dưới tầng hầm, rất nổi tiếng. Nhìn dáng vẻ đồ sộ của tòa cao ốc trước mặt, Hiễn Huân mới có cảm giác anh trai “gả” cho người giàu có, mặc dù nhà y cũng không nghèo gì lắm.

-Haizz, chẳng biết là phúc hay là họa? – Hiễn Huân lẩm bẩm.

Đợi cũng không lâu lắm y liền thấy người đàn ông anh tuần kia, cả người được che phủ bởi bộ vest màu xanh đậm, thân hình cao lớn, đường nét anh tuấn, cộng thêm sự nghiệp đồ sộ như này, thật khó có ai mà không đổ trước một người như thế. Hôm nay Bạch Hiễn Huân cũng không thua kém, trước khi đi, y đã tốn gần một tiếng đồng hồ để từ cái đồng quần áo chất cao như núi của anh trai mà tìm được một bộ có thể coi là hợp nhãn y, thoải mái mà không thiếu phần sang trọng. Cho nên lúc này, Hiễn Huân vận trên người một chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt, phối với quần âu, khoác bên ngoài là một chiếc áo lông màu trắng mỏng, cả người thanh thoát, người gặp người yêu, nhưng quả thật khí chất của y và anh trai không giống nhau nên Lăng Diệp Thần vừa đến gần đã sững lại một chút, ánh mắt tỏ vẻ nghi hoặc, nhưng rất mau đã biến mất.

-Em đợi lâu không?

Hiễn Huân lắc đầu, có chút bối rối trước nụ cười dịu dàng của anh. Còn Lăng Diệp Thần lại nghĩ chắc lúc này Hiễn Hạo đang “phân liệt” nên tính cách e thẹn hơn mọi ngày một chút.

-Đi nào!

Anh nắm lấy tay y, dắt vào trong tòa nhà đang sáng đèn lấp lánh. Hiễn Huân hơi khó chịu một chút, nhưng nghĩ tới sắp tới phải giả làm anh trai, có khi còn phải thân mật hơn nên cũng ráng cố gắng thích ứng. Trong lòng cậu thâm gào thét: “Anh à, mau mau bình phục, em không muốn cả thân mình cũng đem ra bán đâu!”.

Hôm nay là tiệc mừng tập đoàn vừa khánh thành một chi nhánh mới, cũng là dịp mọi nhân viên cùng tụ tập thư giãn với nhau, trao đổi tình cảm nên được tổ chức vô cùng hoành tráng. Hội trường lúc này có rất đông người, cả những vị khách đang ở The King Royal cũng được mời tham dự, nhìn đâu đâu cũng là người sang trọng.

Bạch Hiễn Huân cũng không phải chưa từng đi dự những bữa tiệc sang trọng đẳng cấp như thế này. Là một nhiếp ảnh gia có tiếng tăm ở New York, ăm về không ít giải thưởng nên việc tiếp xúc những bữa tiệc sang trọng thế này không thiếu, nhưng tính cách y trời sinh lãnh đạm, không thích đông đúc nên có thể trốn đều trốn, không muốn lộ mặt ra ngoài nên cũng rất ít người biết mặt nhiếp ảnh gia mang tên Rachael Bạch, nhưng không phải là không ai biết.

Cho nên khi Lăng Diệp Thần dắt y tiến vào hội trường thu hút về không ít ánh mắt, kể cả những vị khách. Một người gần đấy vừa thấy y đã mừng rỡ chạy lại, nắm tay nói:

-Rachael, thật không ngờ lại gặp cậu ở đây!

Hiển Huân thầm kêu: “Hồng rồi! Quên mất tình huống này!”. Y vội rút tay ra, tỏ vẻ mê hoặc nhìn người đối diện.

-Anh nhận lầm người rồi! Tôi là Bạch Hiển Hạo, không phải Rachael...

-Không phải sao? Tôi là Ryan Ham, là người mẫu công ty Diamond từng được cậu chụp một bộ ảnh cách đây hai tháng đó! – Ryan cũng nghi hoặc, người trước mặt giống hệt nhiếp ảnh gia thiên thần mà hắn biết, sao có thể nhầm lẫn được.

Lăng Diệp Thần yên lặng nhìn mọi thứ, trong đầu có rất nhiều suy nghĩ, nhưng lúc này chưa phải lúc để tìm hiểu nên nhanh chóng đứng ra giải vây cho Hiển Hạo.

-Xin lỗi! Anh đang làm người yêu tôi sợ, em ấy vẫn ở bên tôi mấy tháng nay nên có lẽ anh đã nhận nhầm người!

-Ồ... vậy sao? Thế... xin lỗi nhé! – Ryan xấu hổ xin lỗi rồi đi chỗ khác, lâu lâu lại ngoái đầu nhìn, có vẻ nghi hoặc lắm.

Hiển Huân yên lặng thở ra, nguy hiểm thật. Y không biết lúc y phân tâm, đôi mắt Lăng Diệp Thần vẫn chưa từng rời khỏi y, nên chút biểu hiện khác thường đó sao có thể lọt qua mắt anh được. Lăng Diệp Thần nghi hoặc, trở về phải điều tra mới được.

-Làm em sợ rồi! Đi nào, anh đưa em đi ăn gì đó!

-Vâng... - Hiển Huân nhẹ đáp.

Trong công ty có lẽ Lăng Diệp Thần rất được lòng cấp dưới, nên đi tới đâu đều được người chào hỏi, Hiển Huân còn bị vạ lây phải gật đầu theo, cười đến quai hàm đều đơ, thật khó khăn mới được yên tĩnh ngồi một góc ăn uống. Lúc này Diệp Thần đã bị người kéo đi làm gì đấy.

Bạch Hiển Huân lúc này vô cùng sầu mi khổ trí, mới ngày đầu tiên mà đã như thế này, mấy tháng nữa biết sống làm sao. Anh trai cũng thật biết tìm việc cho mình mà. Nhớ tới anh trai, y liền lấy điện thoại gọi đến bệnh viện, được người chuyển máy cho anh trai, ngay lập tức đã nghe được giọng nói sung sướng khi người gặp họa của tên kia:

-Thế nào rồi tiểu Huân? Người yêu của anh có phải rất dịu dàng không?

-Ừ! Thật mệt, em muốn về, em không muốn giúp anh nữa!

-Á... đừng mà! Làm ơn thương xót anh mà cố gắng thêm hai tháng đi, nha? Đợi anh khỏe lại anh nấu thật nhiều món ngon cho em, được không?

Lời hứa thật là hấp dẫn, nghĩ tới mà nước miếng Hiển Huân cứ muốn chảy ra. Anh trai thật biết đánh trúng điểm yếu của y mà. Y đành hậm hực đáp:

-Được rồi! Chừng nào phẫu thuật?

-3 ngày nữa!

-Anh nhất định phải cố gắng đó!

-Ừ! Nhớ chăm sóc bản thân đó, với lại đừng để Diệp Thần biết, anh ấy sẽ đau lòng...

-Rồi rồi... biết ái nhân của anh là nhất! Mau ngủ sớm đi! Em cúp đây!

-Tạm biệt, tiểu Huân!

Hiển Huân dập máy, giả vờ tươi cười khi thấy Lăng Diệp Thần trở lại.

-Em gọi cho ai à?

-Không, chỉ là một người bạn!

-Ồ! Em muốn ăn gì nữa không?

-Em no rồi! Em muốn đi vệ sinh một lát!

-Được rồi, em mau đi!

Lăng Diệp Thần mỉm cười nhìn Hiễn Huân đi mất. Ánh mắt lóe lên những suy nghĩ bất định, Hiễn Hạo chưa bao giờ nhắc đến người bạn nào trước mặt anh, hầu như tất cả thời gian của cậu ấy đều dành để thiết kế hoặc là bên cạnh anh, hôm nay đột nhiên có bạn gọi tới, thật là hiếm lạ. Đang ngồi suy nghĩ mông lung, điện thoại anh liền nhận được tin nhắn từ anh trai: “Anh đang ở nhà em, xong tiệc gặp nhau một lát!”. Lăng Diệp Thần mỉm cười cất điện thoại, anh đã mời Diệp Phàm đến, cứ nghĩ hẳn không đến nhưng đến mà lại trốn lên kia, thật là cái tính lãnh tính đánh chết cũng không chừa.

Lăng Diệp Phàm không ngờ chỉ vô tình đi tìm em trai lại nghe được một cuộc điện thoại hay ho như vậy. Hắn lần nữa nhìn lại người yêu của em trai mình, vừa nhìn một cái là biết ngay người lúc trước hắn gặp và người hôm nay hoàn toàn khác nhau, có lẽ em trai cũng biết. Chuyện này càng lúc càng thú vị...

Bạch Hiễn Huân trốn trong nhà vệ sinh một lúc mới trở ra, vừa đi ngang cửa thang máy để trở về hội trường thì cửa thang máy bất ngờ mở ra. Y giật mình nhìn người bên trong, khí thế bức người khiến y đột nhiên rùng mình. Người ấy đeo kính mát màu đen che một nửa gương mặt nên không thể nhìn rõ, cả người một cây đen xì từ đầu đến chân khiến không gian quanh thân càng thêm lạnh lẽo, nhưng Hiễn Huân vẫn thấy đầu đó chút ít đường nét quen thuộc từ hắn.

-Vào không? – Người kia lên tiếng, giọng nói trầm ổn làm Hiễn Huân giật thót, tim không hiểu sao đập mạnh.

-Không...

Người ấy nhìn y một cái, không lên tiếng nữa mà nhấn nút thang máy. Hiễn Huân nhìn cửa đóng lại, lên tầng cao nhất. Lúc này y vẫn chưa biết tầng cao nhất chính là căn hộ của Lăng Diệp Thần mà người y vừa gặp chính là thần long thấy đầu không thấy đuôi – Lăng Diệp Phàm.

3. Chương 3: Hoán Đổi (1)

Hiễn Huân trở lại hội trường, thời gian sau đó y chẳng suy nghĩ được gì, chỉ cảm thấy bản thân khi phải giả làm một người khác thật mệt, y chỉ muốn mau mau về một chút.

Lăng Diệp Thần mặc dù rất muốn ở cùng Hiễn Hạo đêm nay nhưng nhìn cậu mệt mỏi như vậy, lại lỡ hẹn với anh trai nên đành để người đưa cậu về. Sau khi tiễn hết khách khứa, anh liền lên tầng cao nhất, không gian riêng tư duy nhất thuộc về anh, chuẩn bị tiếp chuyện cả đêm cùng người anh đáng kính của mình.

Diệp Phàm đứng quay lưng về phía cửa vào, trên tay cầm một cốc rượu đã vơi quá nửa, bản thân thất thần nhìn ra khoảng không bên ngoài cửa sổ, chẳng biết đang suy nghĩ gì. Toàn thân hắn vận đồ đen, như hòa cùng cảnh đêm làm một khiến Diệp Thần nhìn thấy rất sợ hãi. Diệp Thần luôn biết anh trai rất cường đại, một mình lớn lên cùng mẹ lại có thể xây dựng riêng cho mình một thế lực khổng lồ bên kia đại dương, bí mật này chẳng ai biết ngoài anh, vì điều đó mà anh chưa bao giờ nghi ngờ anh trai một chút nào. Đến cả điều bí mật nhất mà anh trai cũng chia sẻ cùng anh thì anh cần nghi ngờ chi nữa, bọn họ là một nửa của nhau, từ khi sinh ra đã thế...

Nghe tiếng đóng cửa, Diệp Phàm quay lại nhìn, cười khế:

-Đã tiễn người về?

-Mặc dù em không muốn nhưng vẫn phải đưa em ấy về!

Đôi mắt xám nhạt sâu xa nhìn Diệp Thần giây lát rồi như không có gì đi đến bên ghế sofa, thư thả ngồi xuống, đôi chân dài rắn chắc duỗi ra, bày ra một bộ dáng lười nhác nhưng đầy mê hoặc...

-Chắc... nếu anh không phải là anh của em chắc em đã bị mê hoặc từ lâu rồi!

Diệp Thần bình loạn một câu rồi cũng ngồi vào chiếc ghế bành cạnh đấy, rót cho mình một cốc rượu, nhâm nhi.

-Anh nghĩ chú cũng nhìn ra vấn đề! – Hần băng quơ nói, như có như không nhìn em trai.

Diệp Thần nhướng mày, hớp một ngụm rượu, sau đó cười cười:

-Vấn đề gì chứ ạ?

-Đừng giả ngu với anh! Anh không biết người yêu chú làm vậy là có ý gì, nhưng đừng để anh điều tra ra việc xấu, nếu không cả chú anh cũng không nhân nhượng đâu!

-Haiz, nào có nghiêm trọng vậy, nhưng thú thật em cũng rất muốn biết Hiển Hạo “thật” đang ở đâu...

-Muốn anh điều tra không?

Diệp Thần nhìn anh trai một lát, chút ý tưởng thoáng qua, anh cười nhẹ:

-Anh muốn chơi một trò chơi không?

-Hửm?

-Việc Hiển Hạo em sẽ tự mình điều tra, gần đây em có một vụ làm ăn cần đích thân đi làm, nhưng ở đây cũng không thể không có người trông coi, anh có thể xả thân giúp em một chút, sẵn tiện... hắc... có thể đùa vui một chút với “cậu bé” kia...

-Ồ... nghe cũng thú vị đấy! – Đôi mắt trầm tĩnh của Diệp Phàm lóe lên chút hứng thú.

-Dù sao hiện tại anh cũng rảnh mà, giúp em đi! Sau việc này, câu lạc bộ bên San Diego chia anh 30% cổ phần, thế nào?

Diệp Phàm mỉm cười:

-Thành giao!

Trong đêm tối thanh tĩnh, hai đôi mắt xám cùng nhìn nhau đầy ý vị, sắp tới có lẽ sẽ không buồn chán nữa!

—————oOo—————

Chiếc Spyker C8 màu xám bạc đánh một vòng cung hoàn mỹ dừng trước trụ sở chính của The King Royal ở Đài Bắc, thu hút không biết bao nhiêu tiếng trầm trồ cùng đèn flash điện thoại.

Một người đàn ông cao lớn khôi ngô bước xuống, nhân viên khách sạn liền đem xe vào bãi. Bên trong trợ lý vội vàng chạy ra, vừa nhìn thấy người đến liền sững lại một chút, chẳng hiểu sao khí thế giám đốc hôm nay quá cường hãn...

-Giám đốc!

-Hôm nay tạm hủy các cuộc hẹn lúc 17h đến hết ngày, đặt cho tôi một bàn tại Lion King tầng cao nhất, sau đó...

Một loạt các mệnh lệnh được đưa ra nhanh chóng khiến cậu trợ lý trợn mắt há mồm. Diệp Phàm chợt im lặng, nhíu mày suy tư giây lát, hẳn quên mất mình đang diễn “em trai”, mà tác phong của nó thì không được nhanh nhạy gì mấy. Hần đưa mắt nhìn trợ lý, nhẹ giọng nói:

-John, mau đi làm việc! – Sau đó một đường đi thẳng vào trong.

Trợ lý John mất một lúc mới hoàn hồn, đưa ánh mắt như nhìn thấy quỷ theo bóng lưng ai kia, tìm cậu đập như sấm, giám đốc hôm nay bị ai nhập mà “trâu bò” quá, chẳng lẽ “dục cầu bất mãn” nên tác phong làm việc thay đổi. Trợ lý ngu ngơ lắc đầu rồi chạy đi phân phối công việc.

Diệp Phàm hiện đang ở phòng làm việc của Diệp Thần, trên tay là chiếc note book em trai nhàm chán mà mua, bên trong chẳng có gì ngoài mấy trò chơi trí tuệ và vài bộ phim nóng. Diệp Phàm xem một chút mày đã nhú lại với nhau, có cần nhàm chán đến vậy hay không? Vì thế hắn “tặng tay” delete không còn một móng, sau đó thỏa mãn dùng note lên mạng xem báo, xem tin tức... những thứ mà chỉ có ông già nhàm chán mới xem (Hy: Hai thằng ngang ngửa nhau =))))))

Một lúc sau nữa, trợ lý John tay xách nách mang một chồng tài liệu thật dày lên cho hắn.

-Giám đốc, hôm nay những thứ này cần được giải quyết nhanh chóng!

Diệp Phàm gật đầu, mắt vẫn không rời khỏi màn hình:

-Cậu đọc, tôi nghe và sau đó là giải quyết!

John chẳng nghĩ ngợi gì làm theo, lấy đại một xấp, bắt đầu đọc:

-Bà Rose Dema ở phòng 307, chi nhánh Malaysia khiếu nại việc phòng của bà có quá nhiều gián...

John nhíu mày, lại liếc nhìn giám đốc, thấy hắn không lên tiếng đành e dè đọc tiếp:

-Nhân viên & giám đốc chi nhánh đã kiểm tra nhưng hoàn toàn không có vấn đề gì nhưng khách hàng vẫn một mực khiếu nại lên tổng công ty...

-Đặt qua một bên! – Diệp Phàm thờ ơ nói.

John nuốt nước miếng, lấy một tập khác:

-Ông XXX, ở phòng YYY, chi nhánh ZZZ khiếu nại khách sạn làm xe ông ta bị trầy xước...

Lúc đầu John còn háng hái đọc, càng về sau giọng càng nhỏ, mồ hôi đã ra như tắm. Gì mà đến con chó sinh ở đâu cũng đem lên khiếu nại, mà khách sạn đã cấm tuyệt không cho thú cưng vào, có chỗ giữ riêng...

-Được rồi, không cần đọc nữa! – Mặt của Diệp Phàm một chút cũng không biến sắc nhưng nếu người thân của hắn mà thấy sẽ chạy thật xa.

-Giám đốc...

-Cậu đem tất cả đơn khiếu nại này trả về chi nhánh, đưa cùng một thông điệp: “Nếu không giải quyết được thì hôm sau khỏi cần đi làm!”.

-A?

Diệp Phàm ngẩn đầu nhìn John:

-Mọi ngày chúng ta vẫn rảnh rỗi giải quyết việc này à?

-Ha... không phải “chúng ta” mà là... ngài... - John cười khan.

Diệp Phàm gật đầu:

-Vậy từ hôm nay sẽ thay đổi! Mau đi làm việc đi!

John gật đầu lia lịa, trong lòng thầm hoan hô vạn tuế, giám đốc thật anh minh, sau này cậu không cần nhàm chán ngồi đọc cái đống loạn thất bát tao này nữa.

Sau khi cửa phòng làm việc đóng lại lần nữa, về mặt thờ ơ của Diệp Phàm liền thay đổi. Hắn lấy điện thoại ra, chẳng thèm xem giờ giấc liền gọi ngay một cuộc đường dài sang đất nước nào đó...

-Chú quản lý công ty kiểu gì thế hả? Đến chó sinh con cũng đem khiếu nại, không thấy nhân sinh quá thất bại rồi sao? – Diệp Phàm rống vào điện thoại.

-A ha ha...anh xem rồi sao?

-Mau giải quyết công việc lẹ rồi về, anh không chắc có kiên nhẫn giúp chú lâu mà không đem công ty bán luôn cho đỡ vất vả!

Nói xong liền cúp máy. Diệp Phàm ngẩn người giây lát rồi lục tìm số của Bạch Hiến Hạo trong danh bạ, bấm gọi. Bên kia rất nhanh liền bắt máy:

-Diệp Thần...

-Tối nay em rảnh không, chúng ta cùng ăn cơm nhé? – Diệp Phàm cố bắt chước theo phong cách sến súa của em trai, dịu dàng nói.

-A...vâng! Bây giờ ạ? – Hiến Huân ngập ngừng.

-7 giờ anh đến đón em, vậy nhé?

-Vâng, gặp anh sau!

Diệp Phàm thở ra, thật mệt! Giả dịu dàng thật buồn nôn, nếu là hấn thì chỉ cần trực tiếp đến bắt người là được. Thời gian nhàm chán tiếp sau đó, Diệp Phàm dành để tra cứu cái tên “Rachael Bạch” và thu hoạch được những thông tin vô cùng thú vị.

Ở bệnh viện, Hiến Huân cũng tóa mồ hôi. Chẳng hiểu sao nghe giọng Lăng Diệp Thần hôm nay có vẻ trầm thấp hơn mọi khi, khá là quyến rũ a...

-Thần gọi? – Hiến Hạo đang nằm trên giường khẽ hỏi.

-Ừm, muốn hẹn anh đi ăn cơm!

-Hi, anh ấy chỉ được mỗi cái rất biết chăm sóc dạ dày của anh nha! Tiểu Huân, em cũng mau tìm bạn trai đi!

Hiến Hạo vui vẻ nói, gương mặt khá tươi tỉnh, tâm trạng vô cùng tốt. Hiến Huân nghe xong chợt tức giận:

-Anh tự có bạn trai thì thôi đi, sao em phải tìm bạn trai chứ? Ông đây muốn ngực to, eo nhỏ, dáng người mảnh mai...

-Xì, ngực to mà dáng người mảnh mai được sao? Em muốn làm “công” à? – Hiến Hạo vừa ăn quýt vừa hỏi.

-Anh thật là... - Hiến Huân vô lực.

-Chắc... coi bộ khó à nghen! Mặc dù em cao hơn anh thật nhưng muốn đề một người có dáng vẻ cao to cỡ Diệp thần... woa... không khả năng!

-Anh câm miệng! Ai muốn đề tên mặt ngựa đó chứ?

-Anh! – Hiến Hạo hí mắt nhìn em trai, cười đầy ẩn ý.

Hiến Huân trợn mắt:

-Việc này em có thể đoán trước kết quả rồi! Người ta anh đề chưa được đã bị “ăn” đến xương cũng không còn, sau đó lại bị lật qua lật lại “ăn” hết lần này đến lần khác... chắc... thật đáng thương!

-Tiểu Huân!

-Hả?

-Có ai bảo rằng “em rất biến thái” chưa?

-Anh mới biến thái! Cả nhà anh đều biến thái!

-Em cũng thuộc nhà anh! – Hiến Hạo rất vô sỉ nói.

Hiến Huân chỉ biết câm lặng trừng mắt nhìn anh trai.

-Nói chuyện nghiêm túc nào! Ngày mai anh phẫu thuật!

-Ừ! Anh có muốn em gọi cho ba mẹ không?

-Không cần! Bây giờ họ có cuộc sống vô tư vui vẻ, đừng khiến họ bận tâm nữa!

Hiến Huân nắm tay anh trai, nói:

-Anh phải hứa là sẽ không có việc gì!

-Ừ! Anh sẽ không có việc gì! – Hiền Hạo mỉm cười vỗ vỗ tay em trai.

Y ở lại trò chuyện cùng anh trai đến khi Hiền Hạo mệt mỏi ngủ say mới lưu luyến ra về, chuẩn bị đối phó với Lăng Diệp Thần. Ngày vẫn còn dài lắm...

4. Chương 4: Hoán Đổi (2)

Bạch Hiền Huân về đến nhà, bồn thần ngồi trên ghế cả nửa ngày cũng chẳng biết phải làm gì tiếp theo. Y rất lo cho anh trai, nhưng tất cả những gì y có thể làm là cầu nguyện cho mọi chuyện đều suôn sẻ...

Mang theo tâm trạng nặng nề, Hiền Huân cũng chờ được đến lúc Lăng Diệp Thần đến đón. Vừa nhìn thấy người yêu anh trai, không hiểu sao Hiền Huân thấy là lạ, không giống lắm với cái cảm giác lần trước y gặp anh ta.

Lăng Diệp Phàm mỉm cười xuống xe, rất lịch sự đi sang bên kia mở cửa chờ Hiền Huân, ánh mắt bình thường sắc lạnh lúc này lại tràn đầy thích thú.

-Hiền Hạo, em chờ lâu chưa?

Nghe anh ta hỏi, Hiền Huân giật mình lắc đầu:

-Em có chờ gì đâu! – Y cầm áo khoác tiến lại xe, bất chợt bị một cánh tay rắn chắc kéo lại, y lọt thỏm vào lòng Diệp Thần. Y hét hồn la lên: - Đây, anh...

Tiếng nói tiếp theo mất hút trong một đôi môi gợi cảm. Đầu Hiền Huân ong ong cả lên, đôi mắt mở to nhìn không chớp mắt vào gương mặt đối diện, cảm xúc nóng ấm và ướt át từ đôi môi truyền tới khiến trí não y như bị đóng băng một lúc, đến lúc y phản ứng lại thì chân cũng nhuyển đi...

Diệp Phàm bật cười trong lòng vì phản ứng quá đỗi ngây ngốc của người đối diện, nếu lúc này người hôn y là em trai hắn, có lẽ sẽ nhận ra ngay y là giả mạo. Nhưng mà nghĩ đến việc đó, trong lòng hắn không mấy dễ chịu mà hắn cũng chẳng muốn biết lý do tại sao, tóm lại là không thích!

-Hiền Hạo, hôm nay em thật lạ! – Hắn đã biết còn cố hỏi.

Hiền Huân giật mình, cười khan:

-Nào có! Em... em chỉ bất ngờ thôi!

-Ồ! – Hắn không nói gì nữa, mở cửa đợi y vào xe rồi mình cũng đi qua bên kia ngồi vào ghế lái.

Trái tim Hiền Huân lúc này đập như sấm, nụ hôn đầu của y a... đã bị mất vào tên mặt ngựa này. Đợi anh trai ra viện, y sẽ đòi lại cả vốn lẫn lãi.

—————oOo—————

Một chiếc bàn được trang trí xa hoa ở một nhà hàng nổi tiếng là khó đặt chỗ khiến Hiền Huân bất ngờ. Y không ngờ Diệp Thần lại bỏ nhiều công sức như vậy chỉ bởi một bữa ăn, nếu lúc này Hiền Huân thật sự là Hiền Hạo sẽ không cảm thấy bất ngờ vì việc ấy vì nhà hàng này là một trong những công ty con của anh và tất nhiên là Hiền Huân không biết nên mới cảm thấy như thế.

Khi hai người yên vị trên chiếc ghế của mình, ngồi đối diện nhau. Diệp Phàm bất ngờ vỗ tay hai cái, tiếng đàn piano cùng dàn hòa tấu bất chợt vang lên khiến không khí vô cùng lãng mạn. Trái tim Hiền Huân cũng đập liên hồi vì cảm giác không rõ ràng này. Y dè dặt hỏi anh:

-Hôm nay... là ngày gì sao?

Diệp Phàm nhướng mày:

-Chẳng lẽ phải là ngày gì quan trọng mới được mời em ăn như thế này sao?

-Không... ý em không phải vậy!

-Vậy đừng suy nghĩ nữa! Cứ thưởng thức “tất cả mọi thứ” đêm nay...

Hiển Huân nhìn nụ cười thần nhiên trên mặt Diệp Phàm mà lòng bỗng chôn lặn, dường như câu nói của anh còn mang ý gì khác nhưng tạm thời y vẫn chưa nghĩ ra. Y đành gật đầu, bắt đầu thưởng thức món gan ngỗng sốt tiêu xanh trên chiếc đĩa trước mặt, nói thật y rất thích.

-Ngon thật! – Hiển Huân không nén được lời khen.

-Em thích là tốt rồi! – Lăng Diệp Phàm vẫn chăm chú nhìn người đối diện, y rất thu hút, vẻ mặt thần nhiên mang theo chút thỏa mãn ấy khiến lòng anh còn cào... - Uống cùng một chút vang sẽ rất ngon đấy! – Anh gợi ý.

Hiển Huân gật đầu, cầm chiếc ly cao trước mặt giơ lên với anh, khẽ cười rồi nhấp nháp. Ánh mắt Diệp Phàm càng tối lại nhưng rất nhanh đã được che giấu đi...

Có lẽ đây là lần đầu tiên Bạch Hiển Huân ngồi đối diện người được gọi là “anh rể” tương lai một cách bình thần như vậy. Bọn họ không nói nhiều lắm, vì thật ra y chẳng biết anh trai thường sẽ nói những gì cho nên chỉ thỉnh thoảng đáp lại vài câu trong bữa tối của họ. Diệp Thần cũng không nói nhiều lắm, nhưng cái cảm giác anh đem lại cho y lại khiến y không căng thẳng như bữa tiệc lần trước...

Cảnh đêm bên ngoài càng khiến không khí bên trong thêm tuyệt diệu, hình như Hiển Huân say rồi và y say thật. Y không biết thì ra mình có thể uống cạn một chai vang chỉ trong vài tiếng, và nếu y biết việc mình uống say có thể khiến bản thân lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan vào ngày hôm sau thì nhất định y sẽ không để cho bản thân mình say như vậy. Nhưng trên thế gian không có thuốc trị “hối hận”, cho nên việc gì đến sẽ đến mà y chỉ có thể thuận theo...

Bạch Hiển Huân buông ly rượu trên tay xuống, đôi mắt nhắm lại thật hẹp nhìn gương mặt đối diện, dường như Diệp Thần có những ba đầu. Y nắc một cái, lẽ nhè nói:

-Cám ơn về bữa tối... em... rất thích! Ưc!

Diệp Phàm vẫn chăm chú nhìn y, anh không ngăn cản y uống bởi vì anh biết nếu y không bỏ xuống sự phòng bị, anh chẳng thể nào tiếp cận được gần hơn nữa...

-Em say rồi, Hiển Huân! – Anh thốt lên.

Vì đầu óc choáng váng nên Hiển Huân không nghe rõ được cái tên anh thốt ra là mình hay anh trai. Y gật đầu như bổ củi:

-Vâng... em say rồi! Em muốn về...

Diệp Phàm cười khê, người đối diện anh lúc này thật vô cùng đáng yêu khiến một người lạnh lùng như anh cũng không nén được phải cười. Đôi mắt y ngập nước, gương mặt ửng hồng tội nghiệp nhìn anh khiến anh chỉ muốn ngay lập tức ôm y vào lòng, hôn lên đôi môi đỏ mọng ấy, ngấu ngiến y... Chưa bao giờ Diệp Phàm nghĩ mình cũng có xu hướng giống em trai mình, có thể thích một người cùng giới cũng như dục vọng chiếm hữu lớn đến vậy...

Diệp Phàm đứng dậy, đi vòng sang bên cạnh, bế bổng Hiển Huân đang lảo đảo trái phải lên một cách nhẹ nhàng, dường như chẳng tốn chút sức. Anh nhún mảy, thì ra y lại nhẹ đến vậy. Hiển Huân lảo đảo cái đầu, híp mắt nhìn lên trên, đập vào mắt là gương mặt vô cùng anh tuấn nhưng khá lạnh lùng, phải mất một lúc tự hỏi y mới nhớ ra người trước mắt là ai nhưng dường như lại không phải...

-Anh... là Lăng Diệp Thần? – Y lẩm bẩm rồi lại tự lắc đầu, sau đó dường như không chịu được mà nhắm mắt ngủ mất.

Diệp Phàm nhìn người trong lòng, y thật mềm khiến anh không dám dùng quá nhiều sức. Trường kỳ huấn luyện trong quân đội khiến lực tay của anh không mấy nhẹ nên rất sợ khiến y bị thương. Diệp Phàm nhanh chóng mang người ra xe, anh muốn xác nhận một thứ ngay lúc này...

—————oOo—————

Bạch Hiên Huân như bị chìm trong hơi nóng, hơi nóng cứ bốc lên cuồng cuộn trong lòng khiến y không thoải mái phải rên rỉ mấy tiếng. Diệp Phàm mới từ phòng tắm bước ra, nhìn người trên giường cực cự rất bất an anh liền hiểu ra, ngay lập tức đi lại giường, đem bộ quần áo đang bó chặt trên người y cởi ra, liền nghe được một tiếng than thở đầy thỏa mãn khiến anh bật cười.

Làn da Hiên Huân rất khỏe mạnh, không trắng trẻo như người khác mà đầy tính đàn hồi và tự nhiên. Nhớ đến nghề nghiệp của y, Diệp Phàm lại càng yêu thích. Anh ngồi ngắm y chốc lát rồi ngay lập tức gọi điện thoại cho em trai, cố hạ thấp giọng vì sợ đánh thức ai đó.

-Gi vậy anh trai?

-Cậu đã tìm được Hiên Hạo chưa? – Anh hỏi.

-Đã có chút thông tin, em đang đi xác nhận lại! Ngày mai em sẽ bay về nước trong thâm lặng. Bữa tối thế nào?

-Rất tuyệt! Anh muốn hỏi chú? Có dấu hiệu gì để nhận biết sự khác biệt giữa hai anh em họ không?

Diệp Thần trầm tư hồi lâu rồi lên tiếng:

-Nếu nói về vẻ ngoài thì không thể nào nhận ra được, nhưng trên cơ thể có lẽ có thể!

-Nói ra xem!

-Này... Hiên Hạo có một nốt ruồi son ở trên thắt lưng trái! À, mà anh hỏi làm gì?

-Anh cần xác nhận một thứ! – Giọng Diệp Phàm nghe có vẻ sâu xa: - Anh cúp đây! Chú mau giải quyết rồi về, thời gian nghỉ phép của anh không còn nhiều lắm, có lẽ tuần sau sẽ trở về bên Anh một thời gian!

-Em biết rồi! Chúc anh ngủ ngon!

-Tạm biệt!

Diệp Phàm cất điện thoại, ánh mắt xám trầm tĩnh nhìn thân ảnh đang ngủ thật ngọt ngào trên giường, anh nhẹ nhàng lật y lại – không có. Ánh mắt anh chợt lóe lên rất nhiều cảm xúc, người này phải thuộc về anh...

—————oOo—————

Hiên Huân quay cuồng trong mộng mị, một giấc mộng vô cùng dâm mỹ mà trần trụi. Y điên cuồng rên rỉ dưới thân một người đàn ông có thân hình tuyệt đẹp nhưng lại chẳng thể thấy mặt. Trong lòng y điên cuồng gào thét, y không muốn như vậy nhưng lại không thể không chìm vào vực sâu thâm hiểm của dục vọng, hiên dăng thân thể chưa một lần trải nghiệm chuyện tình ái cho người kia. Cảm xúc đến rất thật, dường như đó không phải là giấc mộng nhưng y không thể nào phân biệt rõ ràng. Sau đau đớn tột bậc là sung sướng tầng tầng lớp lớp, nhấn chìm y hết lần này đến lần khác, khiến y phơi bày ra dục vọng trần trụi của mình mà không có một chút sức lực phản kháng. Khoái cảm khiến y mê mê, khiến y trầm luân cho đến khi phóng thích tất cả rồi tỉnh lặng hoàn toàn...

Hiên Huân mơ màng mở mắt, kéo lê thân thể đang âm ỉ đau và cái đầu nặng như đeo chì của mình vào phòng tắm, sau khi tắm rửa theo bản năng và lấy lại sự tỉnh táo. Hiên Huân đưa mắt nhìn mình trong chiếc gương đối diện và chết sững. Trong chiếc gương ấy là một người giống y như đúc, trên thân thể trái đây hôn ngân kéo tận đến đùi trong, y run rẩy cúi đầu nhìn lại thân thể mình, trái tim đập như muốn phá tan lồng ngực, thì ra đó không phải là mơ mà là sự thật – y điên cuồng giao hoan cùng một người đàn ông. Đôi mắt Hiên Huân đỏ oạch, bàn tay nắm chặt đến nổi gân, móng tay đâm vào thịt chảy máu mà cậu còn không biết, người đó là ai?

Hiên Huân như nổi điên lao ra khỏi phòng tắm, quên mất bản thân hiện giờ đang không một mảnh vải che thân. Y như điên chạy khắp nhà tìm kiếm, dường như muốn tìm cho bằng được người đã làm việc này với y đêm qua rồi giết chết hắn ta. Y chỉ đi ăn tối thôi mà, sao lại xảy ra việc này? Dường như trong đầu bị ai đánh mạnh một cái, Hiên Huân sực tỉnh vội tìm điện thoại, gọi ngay cho Lăng Diệp Thần, cố giữ bản thân mình tỉnh táo mà hỏi:

-Anh đang ở đâu?

Diệp Phàm dường như biết y sẽ gọi nên trả lời rất mau:

-Anh đang ở công ty! Em dậy rồi à? Anh thấy em ngủ rất say nên không nỡ đánh thức...

Bạch Hiễn Huân nghẹn lời, chẳng lẽ y phải hỏi anh là: Tối hôm qua anh đã làm chuyện đó với y sao? Vậy chẳng khác nào nói rõ y không phải Bạch Hiễn Hạo. Lúc y đang bối rối lại nghe Diệp Phàm nói:

-Tối qua anh hơi quá, em hôm nay đừng ra ngoài! Tan làm anh lại đến thăm em! Ngoan...

-Anh...

-Sao?

-Không có gì! Anh làm việc đi! – Hiễn Huân chán nản cúp máy, tại sao chỉ trong một đêm mà y lại phải đi đến bước này – lên giường với người yêu của anh trai, nếu anh trai mà biết sẽ như thế nào?

Bạch Hiễn Huân như mất hết tất cả sức lực, y ngã dài ra thảm, chẳng đoái hoài gì đến tình trạng trần như nhộng của bản thân, đôi mắt cay xè vì ảm ức...phải giải thích thế nào đây?

Còn về Lăng Diệp Phàm, không thể không nói lựa lúc người ta say mà xuống tay, anh cũng rất bỉ ổi. Nhưng mà anh không kìm chế được bản thân trước người con trai ấy, cho nên đành ảm ức y vậy, sau này anh sẽ giải thích và đền bù tất cả khi em trai anh trở về...

5. Chương 5: Lối

Mặc dù cảm thấy tất cả mọi thứ đang diễn ra rất hoang đường nhưng mà Bạch Hiễn Huân vẫn phải vọt dậy tinh thần của mình, sửa sang lại bản thân rồi đến bệnh viện. Hôm nay anh trai phẫu thuật, y muốn ở lại đó chờ đợi kết quả cuối cùng.

Hiễn Huân bắt xe đến bệnh viện, gương mặt trắng bệch như tờ giấy khiến tài xế taxi phải hỏi thăm mấy lần. Y chỉ lắc đầu bảo rằng mình bị ốm thôi. Cảnh vật cứ lướt qua ngoài cửa xe, trong lòng y lại không tỉnh lặng như vẻ bề ngoài...

Lăng Diệp Phàm cầm bút ký vài văn kiện được trợ lý đem vào. Chiếc điện thoại trên bàn rung lên từng chập. Anh liếc mắt nhìn rồi mở máy:

-Sao thế?

-Em đã về tới! Em đã biết Hiễn Hạo đang ở đâu... - Giọng nói Diệp Thần có vẻ không được vui vẻ như ngày thường mà tràn đầy lo lắng cùng bất an.

Diệp Phàm nhíu mày:

-Chú làm sao vậy?

-Anh... Hiễn Hạo đang làm phẫu thuật! Em ấy bị u não! Vậy mà bây giờ em mới biết...

Diệp Phàm cũng khá giật mình, nhưng anh chẳng biết phải nói gì.

-Cậu ấy sẽ không sao! Chú cũng đừng lo lắng quá, cứ chăm sóc cậu ấy đến khi bình phục, anh sẽ cố gắng hoàn thời gian trở về bên ấy. Còn về Hiễn Huân... có lẽ cậu ấy sẽ đến, chú cẩn thận đừng để lộ!

-Vâng...

Diệp Phàm cúp máy, đôi mắt xám trầm tĩnh cũng không giấu được vẻ lo lắng. Hôm nay Hiễn Hạo phẫu thuật, vậy mà đêm qua mình đã làm gì? Chắc giờ này Hiễn Huân đang rất bất an cùng ảm ức...

Anh đưa tay xoa trán, sao mọi chuyện lại phức tạp thế này?

—————oOo—————

Hành lang bệnh viện vắng vẻ người qua lại, đèn phòng cấp cứu vẫn sáng liên tục. Đã trải qua 8 tiếng, Hiền Huân chỉ biết ngồi lẳng người bên ngoài chờ đợi, mặc dù cơ thể y lúc này chẳng khỏe mạnh mấy nhưng vẫn kiên trì đem vài cc máu cấp cho anh trai mình để an toàn nhiều hơn, nên gương mặt ban đầu đã tái nhợt lại càng tái nhợt hơn, dường như có thể ngã ra bất cứ lúc nào... nhưng y không dám nghỉ ngơi.

Chỉ cần anh trai bình an vượt qua, muốn y thế nào cũng được...

Diệp Thần đứng trong một góc khuất nhìn về phía Hiền Huân, đôi mắt xinh đẹp cũng tràn đầy lo lắng cùng đau đớn. Khi trông thấy y, anh cũng giật mình không ít, đúng là giống hệt nhưng người đó không phải người anh yêu. Người anh yêu lúc này đang nằm trong kia phần đấu giành sự sống...

Diệp Phàm trải qua hàng giờ lo lắng không yên trong công ty cũng không nhịn được nữa mà giao hết công việc cho trợ lý, lái xe như bay đến bệnh viện, anh không muốn để Hiền Huân một mình ở đó, cho dù có lộ tẩy thì đã sao, không gì quan trọng bằng y cả.

Khi Diệp Phàm đến nơi liền bắt gặp em trai mình đang đứng hút thuốc, cả người cứ như xác chết khiến người ta muốn đau lòng bao nhiêu thì có bấy nhiêu. Anh thở dài đi lại, vỗ vỗ vai hấn an ủi:

-Hiền Hạo sẽ không sao đâu! Chú phải phấn chấn lên!

-Sao anh lại đến đây? – Hấn gật đầu rồi hỏi.

-Anh lo lắng... - Diệp Phàm áp úng khiến Diệp Thần bất ngờ. Một ý nghĩ chợt lóe khiến hấn há hốc mồm.

-Đừng bảo là... anh thích Hiền Huân nhá?

Diệp Phàm không đáp, chỉ giơ tay lấy thuốc hút từ túi em trai, rút một điếu rồi đưa lên miệng, bật lửa, rít vào rồi thả khói...

Dáng vẻ cả hai tựa vào tường y như đúc, tiếc rằng ở bãi đỗ xe không có nhiều người qua lại nếu không sẽ đem đến hàng ngàn tiếng trầm trồ...

-Anh không biết nữa...

Diệp Thần hiểu rõ vỗ lại vai anh, hấn biết tính cách anh trai mình. Từ bé đã mất đi quá nhiều cho nên đối với tình cảm phản ứng vô cùng chậm chạp, có lẽ dù có yêu đi chăng nữa thì bản thân anh ấy cũng cho rằng đó là sự chiếm hữu tất nhiên, mà điều đó thì rất dễ khiến người khác phản cảm.

-Đợi mọi chuyện ổn định, anh hãy tìm Hiền Huân giải thích rõ ràng đi! Dù em chỉ mới gặp nhưng em thấy tính cách của cậu ấy không mềm yếu giống Hiền Hạo mà khá là cứng rắn, cho nên em chỉ sợ cậu ấy không hiểu mà chán ghét anh...

-Anh biết rồi! – Diệp Phàm nặng nề gật đầu.

Hai anh em cùng nhau hút thuốc, thấp giọng trò chuyện. Đây dường như là khoảng thời gian yên tĩnh nhất mà họ có được từ khi nhận lại nhau...

—————oOo—————

Bạch Hiền Huân ngồi tựa vách tường, đôi mắt càng ngày càng díp lại, sự mệt mỏi kéo đến cứ như bão lũ khiến y không cách nào chống cự. Vì vậy, khi Diệp Phàm đến nhìn y một chút là khung cảnh Hiền Huân ngã qua một bên mà chẳng có gì chống đỡ. Anh hoảng hốt chạy lại chụp y, lòng thở phào nhẹ nhõm vì may mà mình lên sớm...

Hiền Huân tựa vào vai anh, khẽ cựa mình tìm tư thế thoải mái tiếp tục ngủ. Sự điên cuồng đêm qua cùng việc mất mấy CC máu khiến toàn thân y mệt mỏi như chiếc giẻ rách. Diệp Phàm để yên cho y ngủ, yêu thương hôn lên trán y một cái thật khẽ, rồi lấy áo khoác mình vừa cởi ra choàng cho y, đôi mắt xám tỉnh lẳng nhìn đèn cấp cứu, có lẽ sắp xong rồi...

Khi Hiền Huân đã ngủ no và lấy lại sự tỉnh táo, y phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường bệnh, tay vẫn còn truyền nước biển. Đầu óc choáng váng, y cố nhớ lại tại sao mình nằm đây nhưng một chút ấn tượng cũng không có. Y đảo mắt quanh phòng, bắt gặp chiếc áo khoác dạ màu xám đang vắt trên chiếc ghế

bên cạnh, đôi mắt đen chợt co rút. Y hoảng hốt ngồi bật dậy, bứt vội dây chuyền dịch trên tay, rồi chạy ra ngoài, kéo một cô y tá đang trực gần đây, hỏi:

-Là... là ai đưa tôi vào đây?

Cô y tá giật mình nhưng nhìn y có vẻ gấp nên cố nhớ lại:

-Là một người đàn ông cao lớn, rất anh tuấn! Anh ta bảo gặp anh ngất xỉu ngoài hành lang nên đưa vào đây!

-Anh ta có nói gì nữa không?

-Không! Đưa cậu vào xong liền đi ngay!

-Cảm ơn...

Hiển Huân nghi hoặc nhíu mày, chẳng lẽ không phải Lăng Diệp Thần hay sao? Y khó hiểu đi trở lại phòng, cầm chiếc áo khoác vẫn còn lưu lại hương vị của người đó, đi đến phòng cấp cứu tiếp tục chờ anh trai. Nhưng khi y trở lại đó, phòng cấp cứu đã không còn ai khác. Lần này Hiển Huân hoảng sợ thật sự, y hoảng hốt chạy đi tìm bác sĩ, khó khăn hỏi về người bên trong, được thông báo là ca phẫu thuật đã thành công mỹ mãn mới yên tâm đôi chút.

Bạch Hiển Hạo đã được đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt, y đứng bên ngoài nhìn anh trai một chút rồi cũng ra về. Nhớ đến Lăng Diệp Thần bảo sẽ ghé qua thăm y lúc sáng, y không dám ở lại lâu...

Hiển Huân không biết rằng, ở một góc khác, Diệp Phàm đứng nhìn y thật lâu đến khi y đi mất mới thở ra một hơi nhẹ nhõm. Diệp Thần bên cạnh có chút buồn cười nhìn anh:

-Lo như vậy sao không tìm có đưa người ta về? Anh cứ đứng đây nhìn lên thì người ta cũng có biết anh lo đâu!

-Anh sợ Hiển Huân nghi ngờ! Tạm thời không cần thiết phải theo quá mức!

-Chắc! Đúng là phong cách của quân nhân mà! À, nói mới nhớ, anh bảo phải về bên ấy, Hiển Hạo lúc này đã không sao rồi, em cũng không cần phải ra nước ngoài nên anh có thể về Anh rồi!

Diệp Phàm không lên tiếng, có chút dăm chiêu nghĩ ngợi rồi gật đầu. Có lẽ nên cho Hiển Huân một không gian cần thiết trước khi anh tiết lộ tất cả với y.

-Vậy thứ bảy tuần này anh đi! Chú cũng nhớ chăm sóc mình cẩn thận!

-Lần tới về nhớ ở lâu một chút! Dù sao mẹ cũng nuôi anh lớn, anh đi lâu bà ấy sẽ rất nhớ!

Diệp Phàm bật cười, anh còn không biết tính mẹ mình hay sao. Nhớ tới bà anh lại nhớ đến một chuyện:

-Chuyện của chú mẹ đã biết từ lâu, cũng không phản đối! Chỉ là lần này anh lại bước theo con đường của chú, chẳng biết bà ấy sẽ âm ỉ đến cỡ nào...

Diệp Thần cũng ngưng trọng nhìn anh. Trong con mắt của những người trong gia đình, Diệp Phàm là một tồn tại cường thế mà ai cũng kỳ vọng rất cao. Lần này anh yêu phải Hiển Huân là một “sai lầm” trong mắt họ, bởi vì Lăng gia chỉ có hai anh em họ kế thừa. Hắn đã vô vọng vì từ lâu đã công khai tính hướng bản thân, nhưng Diệp Phàm thì không như thế. Anh vừa là điểm tựa tinh thần của mẹ, của ông cố, của cả Lăng gia... nên việc anh yêu một người đồng tính là việc không chấp nhận được.

-Nếu có người thừa kế thì tốt rồi, ít ra họ sẽ không còn có để phản đối nữa... - Diệp Thần lẩm bẩm.

Câu nói đó như cắm rễ trong lòng Diệp Phàm. Anh không nói gì nhưng trong lòng đã có quyết định nào đó. Anh thở ra một hơi rồi đi về, xem ra tối nay không thể đi tìm Hiển Huân rồi, y cần thời gian nghỉ ngơi nhiều hơn.

Tuy nói thế nhưng tối hôm đó Diệp Phàm vẫn không nhịn được lái xe đến nhà Hiển Hạo, anh muốn nhìn Hiển Huân một lát, xem y có ổn không mới có thể yên tâm ngủ được.

Hiển Huân mệt mỏi cùng bất an ở nhà đợi thật lâu, cuối cùng không chống lại được cơn buồn ngủ mà ngủ mất, cho nên hình ảnh đầu tiên Diệp Phàm nhìn thấy khi bước vào nhà là y đang vùi mình trên sofa, gương mặt có chút tái nhưng đã hồng hào hơn lúc ở viện, ngủ thật yên tĩnh.

Tim Diệp Phàm mềm nhũn, nhẹ nhàng bước lại gần rồi ngồi xuống sàn, tựa lưng vào ghế, chăm chú nhìn y ngủ.

Mùi hương thoang thoảng quen thuộc khiến Hiển Huân ngủ càng sâu, y theo bản năng nhích lại gần, sau đó như được bao phủ bởi làn hương thơm dịu ấy...

Diệp Phàm bế y lên giường, thay y đắp chăn cẩn thận rồi ngồi vào bên cạnh. Hiển Huân rúc sát vào người anh trầm trầm ngủ. Bên ngoài ánh trăng vàng vạc, bên trong lại vô cùng ấm áp. Anh chưa bao giờ cảm thấy yên bình đến vậy, người ta vẫn thường hay nói, chỉ có khi ở bên cạnh một nửa thuộc về mình, mới có thể cảm nhận được điều ấy, sự yên bình thấm thấu tận tận sâu linh hồn...

Diệp Phàm bên cạnh Hiển Huân cả đêm, đến gần sáng anh mới luyến tiếc ra về. Sắp tới có lẽ thời gian anh bên y sẽ không còn nhiều nữa, phải rất lâu họ mới có thể gặp lại nhau...

6. Chương 6: Rời Đi

Mấy ngày sau đó, Hiển Huân mỗi ngày đều tất bật đi đi về về giữa nhà và bệnh viện. Anh trai y đã tỉnh và đang phục hồi rất tốt, điều ấy khiến y vui mừng cũng tạm quên đi những rắc rối vẫn luôn tồn tại trong lòng.

Hiển Huân từng nghĩ, cứ đợi anh trai hoàn toàn khỏe mạnh, y lại trở về nơi mà y vẫn sống, còn sự việc “vượt rào” hôm ấy cứ coi như là một sai lầm và quên đi.

Y vẫn chưa gặp lại Lăng Diệp Thần kể từ tối ngày hôm đó, y cũng chẳng dám gọi điện hỏi thăm vì y sợ hãi. Vì vậy cứ thế họ không gặp nhau đã được ba ngày, còn người đàn ông vô tình để lại áo khoác cho y, y cũng chẳng nhận được tin tức. Sâu trong tâm Hiển Huân, có lẽ y biết chỉ là không muốn thừa nhận mà thôi.

-Tiểu Huân, tối nay em không cần đến chăm sóc anh! Có y tá là được rồi, trông em gầy đi nhiều quá!

-Em không sao! Dù sao chỉ thêm một tuần nữa là anh xuất viện mà!

Hiển Hạo chăm chú nhìn Hiển Huân:

-Em có tâm sự!

Không phải hỏi mà là chắc chắn, bởi chính bọn họ là anh em sinh đôi.

-Em thì có tâm sự gì!

-Dạo này anh không nghe em nhắc đến tên “mặt ngựa” mà em vẫn ghét nữa!

Hiển Huân sững sốt một chút rồi cười khan, anh đừng quá nhạy cảm thế được không?

-Sao thế? Diệp Thần ăn hiếp em à?

-Không có!

-Đã mấy ngày rồi em không liên lạc với Thần?

-Chắc là ba ngày! Mà anh đã khá hơn rồi, cũng nên gọi điện cho anh ta thông báo tình hình đi! Em sắp phải về Mỹ rồi...

Hiển Hạo nhìn em trai thêm một lát rồi nói:

-Có chuyện gì có thể nói với anh, đừng giấu trong lòng, biết chưa?

-Em biết mà! Thôi em về đây, tối lại đến!

-Tối không cần đến, ở nhà ngủ một giấc đi! Trông em cứ như ma ý!

Hiển Huân không có ý kiến, lấy áo khoác rồi về. Y vừa đi khuất thì một người khác đã xuất hiện bên ngoài cánh cửa, chẳng thềm lên tiếng đã đẩy cửa bước vào, ánh mắt nóng rực chú mục vào người đang trợn mắt há mồm trên giường, giọng nói trầm thấp vang lên:

-Bạch Hiển Hạo, em to gan thật đấy!

~ •

~~ •

~Bạch Hiển Huân thả bộ bước vô định trên đường, y không có ý định về nhà vì sẽ nghĩ ngợi vẩn vơ. Trong lòng y rất loạn, chẳng biết cảm xúc mình dành cho Lăng Diệp Thần nên là thế nào. Một người là anh trai y, một người là người anh trai yêu nhưng lại phát sinh quan hệ với mình... dù đứng ở đâu, y cũng cảm thấy thật khó xử. Chưa nói đến cảm giác bất định dạo gần đây y hay cảm thấy khi nghĩ đến người đàn ông kia...

Hiển Huân thở dài...

Lúc này điện thoại lại rung lên, Hiển Huân mở ra xem – là tin nhắn của Lăng Diệp Thần: “Tối nay gặp nhau ở Melody Love lúc 8h, không gặp không về!”. Y khó hiểu, việc gì quan trọng đến nỗi không gặp được không về nhỉ? Hay là hôm nay là ngày kỷ niệm gì của bọn họ? Hiển Huân tra một chút sự kiện mà Hiển Hạo lưu trong máy, hoàn toàn không có thông tin gì cả.

-Lạ thật! Mặc kệ đi, dù sao vài hôm nữa mình cũng sẽ về bên kia, chuyện ở đây mặc bọn họ giải quyết đi! -
Thầm nói với mình như vậy, y tiếp tục thả bộ về nhà...

Còn trong bệnh viện, Lăng Diệp Thần này giờ đã ngồi bất động gần một giờ đồng hồ chỉ để trừng mắt nhìn ai đó đang co rụt cổ không dám ngẩng đầu nhìn anh.

Bạch Hiển Hạo thầm kêu khổ trong lòng: “Tiểu Huân ơi là Tiểu Huân, người thật đang ngồi đây chuẩn bị tra khảo anh, còn em thì đang ở nơi nào? Lộ rồi! Lộ rồi!”.

-Nói chuyện! – Diệp Thần ra lệnh.

-Em...

-Nếu không phải anh cho người điều tra, thật là bị hai người các em quay vòng vòng nhỉ?

-Em... không muốn anh lo lắng... - Hiển Hạo lí nhí.

-Em như vậy anh không lo lắng được sao? – Diệp Thần thở dài, đi đến ngồi lên giường, kéo ai kia đang làm đà điều vào lòng, thật là làm anh lo muốn chết.

-Em xin lỗi...

-Sau này chuyện gì cũng phải nói cho anh biết, không được tự ý quyết định như vậy! Em mà có lần sau, anh lột da em! – Anh “hừ” khế.

Bạch Hiển Hạo vùi đầu vào lòng anh, khéo miệng khẽ nâng, cậu thật nhớ hương vị này.

-Anh biết từ lúc nào?

-Lần đầu tiên gặp Hiển Huân!

-A! Chẳng phải ngay từ đầu đã lộ sao?

-Hiển Hạo ơi là Hiển Hạo! Em ngốc như thế, anh mà nhận lầm người chẳng phải khinh thường trí thông minh của anh sao! Hừ...

-Vậy...

-Em là người anh yêu, một chút khác lạ là nhận ra ngay, cho dù đó là em trai sinh đôi của em! – Diệp Thần bực mình véo mũi cậu một cái.

-Hi hi...Tại sao anh không vạch trần sự thật?

-Chơi rất vui không đúng sao? Với lạ một người khác không muốn anh làm điều đó!

-Hả?

-Em mau ngủ đi! Phải mau chóng khỏe lại để anh còn tính sổ với em nữa!

Diệp Thần đè người nằm xuống, mình cũng nằm bên cạnh, ôm cậu vào lòng vỗ cho cậu ngủ. Hiễn Hạo mỉm cười, không chống cự sự sụp đổ của mí mắt, trầm trầm ngủ trong lòng anh...

~ •

~~ •

~Melody Love – 8:00pm.

Bạch Hiễn Huân theo lời hẹn đến nơi này, đợi đã được một lúc nhưng vẫn chưa thấy người kia đâu.

Nơi này là một quán bar khá yên tĩnh, khách hàng cũng là hội viên mới vào được. Lúc đầu Hiễn Huân không biết nên cứ thế đi vào, bị người chặn ngay cửa, đang bối rối không biết làm sao thì có người bên trong đi ra, hình như là quản lý. Anh ta nói gì đó với bảo vệ, người ta liền cho y vào. Sau đó được anh quản lý đưa đến đây, một bao sương độc lập có thể nhìn bao quát xuống tầng dưới.

Y lại uống cạn một cốc rượu, đã hơi ngà ngà say mà vẫn chưa thấy ai đến. Có bức dọc khó hiểu cùng một chút thất vọng, y lại nốc cạn cốc rượu vừa rót, mặc dù rượu này không mạnh lắm nhưng y đã uống rất nhiều nên khá chéch choáng.

Lúc này bên ngoài bao sương vang lên tiếng bước chân, chúng như nện vào lòng y từng nhịp rộn rã. Hiễn Huân ngẩn ngơ nhìn nơi cửa, cánh cửa mở ra, một thân hình cao lớn mang theo hơi lạnh bước vào.

-Xin lỗi, anh có việc đột xuất nên đến trễ! – Lăng Diệp Phàm cởi áo khoác ra treo lên móc treo cạnh cửa rồi đi vào.

-Không... sao!

Diệp Phàm nhìn Hiễn Huân, anh chỉ đến trễ một chút sao lại say rồi.

-Sao lại uống nhiều như vậy?

-Rượu ngon! – Y cười cười nâng cốc với anh khiến anh bật cười.

-Ngon cũng đừng uống nhiều như vậy!

Diệp Phàm đi đến ngồi cạnh y, rất tự nhiên đem y kéo đến cạnh mình. Vì lúc này đầu óc Hiễn Huân không còn tỉnh táo lắm nên không phát hiện ra hành động rất bá đạo này của anh, còn thuận theo dựa ra sao, thả ra một hơi thoải mái.

-Anh... hẹn em đến đây làm gì? – Như nhớ ra việc mình tại sao ở đây, y hỏi.

-Nhớ em!

-Ồ... - Y lại lồm cồm ngồi dậy, mắt đối mắt với Diệp Phàm, y dường như thấy màu mắt anh hôm nay lại nhạt hơn mấy hôm trước, có chút ngạt nhiên chỉ chỉ: - Màu mắt anh lại đổi rồi...

-Thật không? – Diệp Phàm cười, ngậm luôn ngón tay ai kia đang dăng trước mắt.

-Á... - Hiễn Huân như bị phỏng rút tay lại, rồi như có chút thích cảm giác ấm áp kia mà lần nữa đưa ra, ánh mắt mơ màng nhìn chăm chú đôi môi người đối diện.

Diệp Phàm nâng khóe môi, nắm luôn tay y kề bên miệng, từng chút từng chút hôn lên đó. Người trong lòng run rẩy nhưng không né tránh càng khiến ánh mắt anh thêm trầm. Đêm nay anh muốn dành hết cho y, ngày mai anh phải đi rồi...

-Ừm... nhột... - Hiễn Huân bật cười khanh khách, cả người ngã ra sau nhưng bị một cánh tay rắn chắc giữ lại.

-Hiển Huân... nhớ kỹ những gì anh làm với em! Chúng ta sẽ còn gặp lại... - Diệp Phàm thì thầm, rồi nắm lấy cảm y, hôn xuống.

Hiển Huân không còn phân biệt rõ đâu là đâu, nhưng y lại nghe được rất rõ những gì Diệp Phàm vừa nói, có chút khó hiểu nhưng lại không thể suy nghĩ được gì, rất nhanh những mông lung đã bị nụ hôn đầy dụ hoặc của anh cuốn đi, vô thức đáp lại.

~ •

~~ •

~Bên ngoài là sự náo nhiệt, cuồng say khi đêm ở Melody Love chỉ vừa mới bắt đầu. Còn bên trong căn phòng phía tầng trên cùng của quán, cuồng say chỉ vừa nhen nhóm...

Giữa căn phòng rộng lớn có một chiếc giường thật to được trải đệm màu đỏ, hai thân ảnh đang quấn lấy nhau, một to lớn với thân hình hoàn mỹ bao bọc bởi làn da màu đồng cổ khỏe mạnh, cánh tay anh đang ôm lấy một thân thể thon dài trắng trẻo mềm mại. Hình ảnh đối lập nhau càng khiến họ thêm cân xứng.

Hiển Huân cảm thấy nóng quá, dường như trong người như có một luồng khí nóng phụt chốc lại dội lên khiến y không sao thoải mái được. Cả người càng thêm quấn chặt lấy nguồn mát phía trên, cố gắng áp thật sát để tìm kiếm sự dễ chịu...

-Ừm... nóng...

-Em tiểu yêu tinh này! Tại sao lại say đến vậy cơ chứ? – Diệp Phàm thật bất đắc dĩ mắng, vốn dĩ muốn hẹn y ra đây nói rõ sự thật nhưng cuối cùng người lại uống say mất, khiến anh thật chẳng biết phải làm sao.

-Khó chịu...

Hiển Huân mở mắt nhìn anh, nhẩn nhé lên tiếng, bàn tay y thì táy máy vuốt ve lung tung khiến hơi thở anh cứng lại, dục vọng đang ngủ say cũng có dấu hiệu thức tỉnh. Mặc dù đêm nay anh rất muốn dịu dàng chiếm lấy y, nhưng có lẽ không được...

-Hiển Huân... - Diệp Phàm lại hôn lên đôi môi đang mời gọi kia, gấp gáp hấp thụ mật ngọt của ai đó, chúng khiến anh như mê như say càng thêm mãnh liệt.

-Ừm... hư...

Bàn tay anh vuốt ve khắp thân thể thon dài của y, gợi lên lửa dục vẫn đang âm ỉ cháy của người bên dưới, khiến y khó nhịn rên rỉ ra tiếng, đáp lại anh càng cởi mở.

Nụ hôn anh di chuyển dần xuống dưới, Hiển Huân cũng vô thức nâng lên thân thể đáp lại nụ hôn anh. Bàn tay không biết để đâu chỉ có thể túm chặt lấy đệm giường bên dưới, khó nhịn vặn vẹo, sức nóng quen thuộc trong cơ thể lại trở lên, dường như y đã từng trải qua một lần, còn rất điên cuồng...

Hiển Huân bật rên khi một đóa hoa trước ngực bị anh hàm trụ, dưới đầu lưỡi mềm mại kích thích, chúng kêu ngạo đứng lên, từng dòng điện như chảy tràn lan khắp tứ chi, kích thích kỳ lạ khiến Hiển Huân không biết làm sao. Vật nhỏ bên dưới chẳng biết từ lúc nào đã đứng lên, cứng rắn...

Anh di chuyển dần xuống dưới, đánh dấu lãnh địa của mình bằng những chiếc hôn tinh tế đầy nhục cảm, những đóa hoa đỏ nở rộ trên thân hình trắng nõn gợi cảm kia. Hiển Huân thở hổn hển, thân thể phản ứng vô cùng tích cực, y không nhịn được bật rên một tràng thật dài khi nơi nào đấy bị anh hàm trụ.

-Đừng...

-Suyt... cảm nhận anh...

Diệp Phàm cho y một ánh mắt trấn an rồi bắt đầu phun ra vuốt vào dục vọng đã kêu ngạo vô cùng của y. Hiển Huân đã dần lấy lại tỉnh táo nhưng rất nhanh lại bị cuốn đi bởi từng cơn khoái cảm dâng lên trong cơ thể.

Lần đầu tiên Diệp Phàm làm việc này nên không thể tránh khỏi bất cẩn khiến Hiển Huân bị đau, nhưng vì y đang say nên không để ý lắm, anh cũng yên tâm đôi chút. Hiển Huân hoàn toàn sợ hãi trước những gì mình đang cảm nhận, y biết mình đang làm gì cũng nhận định rõ người đó là ai nhưng y không muốn từ

chối anh. Y biết mình đang phản bội anh trai nhưng y muốn ích kỷ một chút, giữ anh cho riêng mình một lần trước khi trả lại mọi thứ trở về vị trí vốn có của nó...

Mùi xạ hương duy mỹ tràn ngập khắp khoang mũi Diệp Phàm khiến dục vọng của anh càng thêm cứng rắn. Cảm giác ấm áp từ khoang miệng Diệp Phàm khiến Hiển Huân rất mau mất khống chế, một cảm giác nóng rực dội thẳng xuống nơi được anh ngậm lấy khiến y hét lên, căng cứng người bắn ra.

Diệp Phàm bị sặc nhưng vẫn nuốt xuống toàn bộ, có chút bất đắc dĩ nhìn người đang thở hổn hển dưới thân. Chút ác ý chợt lóe, anh nắm cầm y hôn xuống, đem toàn bộ vị tanh nồng của ai đó cho y nếm thử. Hiển Huân cứ như trẻ nhỏ bị bắt uống thuốc, mặt mày nhăn nhó nhè lưỡi ra khiến Diệp Phàm phải bật cười thành tiếng.

-Của chính em đấy!

-Khó ăn...

Anh bật cười, túm lấy hai chân y tách ra, chen vào giữa. Ánh mắt nóng rực nhìn vào bí huyết vẫn được che giấu, trong lòng nhộn nhạo xúc động được đi vào bên trong ấy. Hiển Huân run khẽ, mặt chợt đỏ lên, rất muốn khép chân lại nhưng không được, đành lí nhí:

-Đừng... đừng nhìn!

-Đẹp lắm! – Anh đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve nơi đó, cho y một nụ cười nhẹ.

-Ấn... đừng chạm...

Diệp Phàm hít sâu, lấy tuýp bôi trơn bên cạnh đổ ra một ít, nhẹ nhàng xoa bên ngoài nụ hoa hồng nhạt kia rồi mới cẩn thận đâm vào. Cảm xúc lạnh lẽo khiến Hiển Huân rung mình một cái, sau đó là khó chịu cứng ngắt cả người, thở hổn hển nhìn Diệp Phàm cầu cứu.

-Đau? – anh lo lắng hỏi.

Hiển Huân lắc đầu:

-Lạnh...

-Rán nhịn một chút! – Anh hôn lên đùi trong của y, trấn an.

Hiển Huân đỏ mặt, hít sâu, cố gắng thả lỏng...

Diệp Phàm cũng đầu đầy mồ hôi cố gắng khuếch trương thật tốt cho y, mặc dù anh rất muốn ngay lập tức đi vào nhưng vì rất thương y nên rán nhịn, làm công tác chuẩn bị thật tốt. Đến khi Hiển Huân có thể tiếp nhận bốn ngón tay, cả hai người đều thấm ướt một tầng mồ hôi.

-Ấn... được rồi...

-Ừm... - Anh rút tay ra, lấy một chiếc gối chèn bên dưới y, dưới ánh mắt có chút sợ hãi lẫn mong chờ của Hiển Huân, nâng lên dục vọng đã sớm không nhịn được nữa của mình, đâm vào nơi mềm mại kia.

-A... - Hiển Huân bấu chặt lấy tay anh, mặc dù đã chuẩn bị tốt nhưng cảm giác sợ hãi vẫn khiến toàn thân y cứng ngắt.

Diệp Phàm không dừng lại mà đẩy vào một lần đến tận gốc mới nhẹ nhàng thở ra, mồ hôi nhỏ giọt rơi xuống xương quai xanh tinh mỹ của người bên dưới, hòa cùng vẻ mặt có chút ửng hồng ấy khiến Hiển Huân càng thêm gợi cảm.

-Xong rồi! – Anh cẩn thận lên đùi y, sau đó nhẹ nhàng luật động ra vào.

-A... đừng động... Hiển Huân hoảng sợ.

Anh chỉ nhìn y không nói, bên dưới vẫn đều đều luật động. Hiển Huân có chút hoảng hốt lại rất nhanh bị khoái cảm đánh bay đi. Sự ấm áp bao lấy anh khiến Diệp Phàm chỉ muốn ở bên trong mãi, cảm nhận được sự níu kéo bất đắc dĩ mỗi khi anh ra vào khiến anh càng thêm điên cuồng chiếm lấy y. Hiển Huân rất nhanh đã bị anh làm cho liên tục thở dốc, liên tục rên rỉ, van xin dừng lại...

Không biết lần qua lần lại bao lâu, Hiễn Huân cảm thấy còn làm nữa mình sẽ chết mất, Diệp Phàm mới tốt bụng tăng tốc chạy nước rút lần cuối, đem tất cả những tinh hoa còn lại của mình giải phóng trong thân thể y. Hiễn Huân thở dốc, trong lòng cảm thán: "May quá chưa chết!".

Diệp Phàm thấy vẻ mặt sung sướng vì anh dừng lại của y, rất muốn làm tiếp nhưng thấy y đã mơ màng ngủ nên đành buông tha. Anh không biết y đang nhìn anh bằng ánh mắt đầy bối rối, y không có can đảm nói cho anh biết y không phải "Bạch Hiễn Hạo", y cũng rất sợ tình cảm hèn mọn của mình dành cho anh sẽ phơi bày ra ánh sáng...

Một đêm ẩm áp vậy cứ trôi qua, hôm sau khi Hiễn Huân thức dậy anh đã không còn bên cạnh. Y đang yên lành trong nhà của mình, hình như lúc anh đi y có mơ màng nghe anh nói gì đấy nhưng y hoàn toàn không nhớ rõ. Hai ngày nữa y sẽ về Mỹ, sẽ vĩnh biệt tình yêu hoang đường này, trả lại anh toàn vẹn cho người mà anh vốn thuộc về...

7. Chương 7: Vị Trí Vốn Có

Lúc này trong bệnh viện, Bạch Hiễn Hạo mang vẻ mặt đau khổ nhìn chén thuốc bỏ trong tay Diệp Thần, vẻ mặt nhăn nhó cứ như ăn phải ruồi khiến Diệp Thần đang nghiêm túc nhìn cũng không nhịn được muốn cười.

-Há mồm!

-Không uống được không? – Hiễn Hạo nũng nịu hỏi, đôi mắt nhìn hẩn mong chờ.

-Không được!

-Nhưng mà em thực sự uống không vào nữa! Tối hôm qua em đã uống hai chén rồi, thực sự uống nữa sẽ nôn ra mất... - Cậu đau khổ kể lể.

Diệp Thần thấy cậu thật sự đáng thương, hẩn nhẹ giọng hỏi lần nữa:

-Thực sự không uống?

Hiễn Hạo gật đầu liên tục. Hẩn nướng mày, cảm chén lên uống. Đương lúc Hiễn Hạo sắp há mồm cười vì thoát nạn liền bị hẩn nắm cằm, đôi môi tiếp hợp, dòng nước thuốc đắng chát cứ chảy qua miệng cậu khiến cậu dù muốn trốn cũng trốn không thoát, chỉ đành nuốt xuống. Diệp Thần còn trêu ghẹo liếm láp đầu lưỡi đã muốn mất cảm giác của cậu, Hiễn Hạo liền xui lơ.

-Tiếp tục?

Hiễn Hạo oán hận trừng mắt, giựt phắt cái chén còn lại hơn nửa kia, nắm mũi uống hết. Diệp Thần hài lòng lấy khăn lau miệng cho cậu.

-Hôm nay anh không đi làm à?

-Một chút sẽ đi! Em mau nghỉ đi, tan làm anh sẽ đến!

-Ừm... chuyện của Hiễn Huân... - Cậu ấp úng.

-Anh sẽ không can dự vào, nhưng em đừng làm phiền em ấy nữa! Anh có thể chăm sóc em. Đây là lần cuối cùng anh cho phép em lừa dối anh, nếu còn lần sau, xem anh xử lý em thế nào!

-Em biết rồi!

Diệp Thần hôn lên trán cậu một cái rồi lấy áo khoác cùng túi đi làm. Hẩn vừa đi là Hiễn Huân cũng vừa đến, nhìn anh trai sinh long hoạt hổ như trước, tảng đá trong lòng y cũng vèo một cái bay mất.

-Tiểu Huân!

-Hôm nay anh thế nào? Có còn đau không? Thật mừng vì mọi sự đều tốt!

-Anh rất tốt! Bác sĩ còn bảo anh là “Tiểu Cường” đấy!

-Vậy em cũng yên tâm rồi! Đã đến lúc em về bên ấy, công việc không thể dồn đống được nữa...

-Vậy à? Không ở lại được thêm nữa sao? – Hiễn Hạo buồn rầu hỏi.

-Ừm, không được! Anh nên gọi cho Lăng Diệp Thần, bây giờ anh đã tỉnh, không cần tiếp tục lừa dối hấn ta nữa... Với lại... dù sau này anh nghe được chuyện gì từ hấn ta, hãy cứ nhớ một điều, tất cả chỉ là sự cố phát sinh trong kế hoạch...

Hiễn Hạo nhú mày:

-Đã xảy ra chuyện gì à?

-Anh cứ nhớ điều đó là được! Em đã đặt vé máy bay chiều mai, có thể em sẽ không đến bệnh viện nữa, anh nhớ giữ gìn sức khỏe!

-Anh biết rồi! Tiểu Huân... em thật sự không muốn gặp Diệp Thần với tư cách là em trai anh sao?

-Để dịp khác đi... em... em không nán lại được lâu hơn nữa! – Hiễn Huân vội vàng từ chối.

-Vậy được... đợi anh khỏe lại, anh sẽ sang ấy thăm em! Tiểu Huân, lần này cảm ơn em nhiều lắm!

-Đồ ngốc! Chúng ta là anh em mà!

Thật ra y không muốn để Hiễn Hạo biết những việc đã xảy ra giữa y và Lăng Diệp Thần, dù sớm hay muộn gì anh ấy cũng biết nhưng lúc này anh trai vừa khỏe lại, y không muốn anh lo lắng thêm. Y biết rằng anh trai sẽ không trách y nhưng trong thâm tâm y vẫn luôn mặc cảm tội lỗi. Y nghĩ nếu là Lăng Diệp Thần có phát hiện ra sự thật cũng sẽ không lên tiếng, vì nếu hấn thực sự yêu thương Hiễn Hạo sẽ không nỡ để anh ấy tổn thương lúc này.

~•

~~•

~Lăng Diệp Thần không đến công ty mà bí mật trở lại căn hộ tầng thượng của mình. Mấy ngày nay hấn vẫn luôn ở khách sạn, chỉ là hấn không ngờ anh trai mình đáng lẽ đang ở công ty lúc này lại đang ở nhà. Diệp Phàm hoàn toàn không bắt ngờ trước sự có mặt của Diệp Thần.

-Chú về đấy à?

Diệp Thần huyết sáo vài tiếng, hấn đang dùng vẽ mặt ngả ngón chiêm ngưỡng body thần thánh của Diệp Phàm. Anh vừa mới tắm xong, trên người chỉ mặc một chiếc quần rằn ri quân đội, thân trên vẫn để trần khoe ra cơ ngực vạm vỡ còn lưu lại vệt nước. Diệp Thần không thể không phát hiện vài dấu vết ám muội trên người anh, tò mò hỏi.

-Đã “ăn” người ta rồi à?

Diệp Phàm chỉ đứng đưng nhìn hấn, không thêm đáp. Diệp Thần tỏ vẻ hiểu.

-Anh muốn đi đâu à?

-Kế hoạch thay đổi, anh phải bay ngay lập tức! Chú về thì lo nốt việc còn lại, mẹ tạm thời không về cùng anh, có rảnh thì ở cùng bà nhiều một chút!

-Em biết rồi!

Diệp Phàm ngưng lại, bàn tay cầm chiếc áo thun do dự một chút rồi nói:

-Thay anh chăm sóc Hiễn Huân! Anh sẽ cố gắng trở về ngay khi có thể!

-Thực sự không muốn nói cho cậu ấy biết sự thật à?

-Anh muốn tự mình nói rõ, chú đừng xen vào!

-Ok, em sẽ dòm chừng người ta dòm anh! Nếu người ta đi mất, em không chịu trách nhiệm đâu đó!

Diệp Phàm liếc xéo:

-Chú thật vô dụng! – Anh cũng không nói thêm mà với chiếc ba lô bên cạnh, đi thẳng ra cửa, đầu cũng không ngoái lại một cái.

Diệp Thần đã quá quen thuộc với hành vi rút gọn tối đa của anh trai nên chỉ chặc lưỡi mấy cái, không biết công ty của hắn đã bị anh ấy cải tạo đến mức nào. Thật là làm khó hắn quá mà!

~ •

~~ •

~Hiển Huân ghé qua sân bay đổi vé máy bay, nhìn dòng người tấp nập qua lại, trong lòng y cảm thấy trống trải lạ. Y thở dài, ngồi trên ghế chờ đợi. Y không biết ở hàng ghế phía sau lưng y, Lăng Diệp Phàm đã chú ý y từ lâu. Anh vốn ngồi chờ cấp dưới sang đón, không ngờ lại gặp Hiển Huân ở đây, trông sắc mặt y không được tốt, anh liền cảm thấy đau lòng, phải chăng tối qua anh đã quá đáng?

Diệp Phàm thở dài, nghịch chiếc điện thoại trong tay. Rất muốn gọi cho y một cú nhưng lại do dự, lúc này anh không có thời gian để giải thích về tất cả mà y cũng cần thời gian suy nghĩ lại mối quan hệ giữa họ. Với Hiển Huân, anh là Lăng Diệp Thần chứ không phải một Diệp Phàm lúc nào cũng muốn độc chiếm hữu với y.

Suy nghĩ thật lâu đến khi cấp dưới cũng tới, Diệp Phàm thở dài.

-Cho tôi mượn bút!

-Đây ạ! – Cậu cấp dưới cung kính dâng lên, đùa sao, thiếu tá mượn bút có ngu mới không cho ý.

Diệp Phàm nghịch ngoạc vài chữ trên tờ giấy anh xé vội trong quyển sổ nhỏ, rồi nhờ một bạn nhỏ gần đó đưa cho người mặc áo len xanh đang đứng chỗ quầy vé cùng tờ 10 đô. Bạn nhỏ vui vẻ chạy đi, mà anh cũng cùng cấp dưới xoay người đi vào khu kiểm soát.

Hiển Huân khó hiểu mở giấy ra coi, trên ấy chỉ ghi vài chữ “Chờ anh trở lại” mà không ghi thêm gì khác. Y hoảng hốt hỏi thằng bé người đưa cho nó là ai, nó chỉ vào một người đàn ông vừa đi vào cổng soát xé. Hiển Huân chỉ kịp nhìn thấy bóng lưng anh, vừa quen thuộc nhưng cũng đầy lạ lẫm...

Vậy là cho tới tận lúc lên máy bay trở về Mỹ, Hiển Huân cũng không sao thôi nghĩ cái bóng lưng của người đàn ông đó. Trong lòng thấp thỏm những nghi hoặc cùng bất an, lại mang chút mong chờ về câu nói mà người ấy để lại.

Chờ đợi ai trở lại? Lăng Diệp Thần? Hắn ta là người yêu của anh trai. Vậy người ấy là ai? Sao có vẻ giống Lăng Diệp Thần đến vậy?

Cuộc sống vốn luôn mang đầy sắc thái kỳ lạ nhưng bọn họ đã trở về vị trí thuộc về mình. Số phận liệu sẽ sắp đặt con đường tương lai của họ thế nào? Chẳng ai biết được!

Bạch Hiển Hạo vẫn sống trong cái vòng luẩn quẩn giữa trường học và Lăng Diệp Thần.

Lăng Diệp Thần vẫn bận rộn với sự vụ của công ty, lúc thanh thoi thì cùng Hiển Hạo của hắn đi ăn uống, du lịch.

Bạch Hiển Huân trở lại với cuộc sống hào nhoáng của giới showbiz với vai trò là một nhiếp ảnh gia càng ngày càng nổi tiếng, lúc rảnh rỗi sẽ nhớ lại thời gian mình giả làm anh trai mà nghĩ đến “ai đó”.

Còn Lăng Diệp Phàm, anh là một thiếu tá đầy năng lực trong đội nghiên cứu công nghệ kỹ thuật của Anh quốc, cho nên nhiệm vụ luôn quấn thân, muốn có thời gian rảnh cũng không được.

Bọn họ vốn chưa từng để lộ một nửa của mình trước mặt người khác nên bí mật vẫn mãi được bảo vệ một cách chặt chẽ, chờ đợi ngày được phơi bày ra ánh sáng...

8. Chương 8: Khi Ta Gặp Nhau (end)

8 tháng sau – New York, Mỹ.

Bạch Hiên Huân vẫn đang bận rộn trong studio của mình với hoạt động chụp ảnh cho siêu sao. Tám tháng đã trôi qua, cuộc sống của y không có gì thay đổi nhiều ngoài việc bận tối mắt tối mũi. Công việc dồn đống lúc trước lúc này đều được đem ra xử lý nên có thể nói, Hiên Huân dù có muốn nghỉ ngơi cũng chẳng lấy đâu ra thời gian.

-Quay sang phải một chút.... – “Tách, tách” – Được rồi! Đi thay áo đi!

-Racheal, uống miếng nước đi! – Cậu trợ lý mang nước lại.

-Cám ơn!

-À, một lát em sẽ ghé qua công ty Blue Star trước khi về, anh có muốn em đem bộ sưu tập thu đông mà họ yêu cầu qua trước không?

-Vậy được! Em nhắn với họ giúp tôi, cuộc hẹn hai giờ ngày mai hủy bỏ, tôi sẽ liên lạc sau, tôi có việc nên không đến được!

-Vâng ạ!

Hiên Huân gạt đầu đưa lại chai nước khoáng cho trợ lý, chuẩn bị chụp ảnh tiếp.

Công việc của Bạch Hiên Huân nói đơn giản thì đơn giản, nói phức tạp thì phức tạp, nhưng với một người yêu thích nhiếp ảnh như y thì có phức tạp đến đâu cũng có thể hóa nó thành đơn giản. Không phải cái tên Racheal Bạch có thể nổi tiếng chỉ dựa vào vận may mà trong đó còn bao gồm biết bao mồ hôi nước mắt của y khi mới vào nghề. Thường thì mọi người chỉ biết đến cái tên đó mà rất ít người biết Racheal Bạch chỉ là một thanh niên 24 tuổi, cái tuổi khá trẻ với hầu hết những người mới lập nghiệp.

Vậy là tiếp tục vắn vủ với mấy giờ sau đó, buổi làm việc của Hiên Huân cũng kết thúc. Sau khi tiễn hết mọi người ra về, y mới ngả lưng ra chiếc ghế xoay yêu thích của mình ở studio, xem lại thành quả của cả ngày. Đây cũng là một trong những giờ phút y thích nhất, được xem lại từng tấm ảnh mình đã chụp, nhìn cái thần thái mà người mẫu thể hiện trên bức ảnh, để cảm nhận một thứ gọi là “thỏa mãn”.

Ánh mắt y lơ đãng nhìn qua cuốn tạp chí doanh nhân mà ai đó để quên rồi cứ thế bất động nơi đó. Trên bìa là gương mặt một người đàn ông điển trai, vô cùng anh tuấn với đôi mắt xám, một gương mặt mà đã mấy tháng nay y vẫn thường mơ thấy – Lăng Diệp Thần. Bạch Hiên Huân rất ghét mình của lúc này, biết là không thể nào đến được với tình cảm đó nhưng bản thân chưa bao giờ hết mong chờ. Y cứ ngồi lặng yên nhìn cuốn tạp chí hồi lâu, đến khi nghe tiếng chuông điện thoại in ỏi mãi mới hoảng hốt giật mình.

-Tiểu Huân, sao lâu như vậy em mới bắt máy? – Giọng Hiên Hạo bắt mắt vang lên.

-À... em... em ngủ quên! – Y bối rối nói dối, chẳng thể nói vì y nhìn ảnh của người yêu anh trai mà ngần người, Hiên Hạo sẽ giết y mất.

-Em thật là... Đây, anh và Thần cãi nhau! Em có thể cho anh sang bên đây lánh mặt vài hôm không?

-Lại cãi nhau à? Anh muốn sang cứ sang, hỏi em làm gì, chẳng lẽ em đuổi thì anh sẽ đi sao? – Hiên Huân bật cười hỏi ngược lại.

-Tiểu Huân thương anh nhất nên sẽ không đuổi đâu! Vậy vài hôm nữa anh sang!

-Ừ, tới nhớ báo cho em biết, em đi đón! Với cái tật mù đường của anh, em nghi ngờ việc anh có thể tìm đến tận nhà!

-Hắc hắc...

Hai anh em tâm sự thêm một lát rồi cúp máy. Ánh mắt Hiên Huân lơ đãng đảo qua gương mặt ai đó lần nữa rồi thở dài, lấy túi chuẩn bị về nhà. Hôm nay là một ngày mệt mỏi với y, cho nên y không muốn phải nghĩ ngợi thêm điều gì khác nữa...

Anh quốc - Tổng cục quân sự quốc gia.

Một người đàn ông tuấn tú đang đứng trước màn hình tinh thể lỏng cực lớn, chăm chú quan sát các thay đổi của số liệu, vẻ lạnh lùng nghiêm túc càng khiến anh thêm nổi bật.

- Thiếu tá, công văn đã được duyệt! Cấp trên rất vừa lòng với kế hoạch lần này nên đã đáp ứng yêu cầu nghỉ phép của anh. - Cậu cấp dưới của anh lên tiếng chúc mừng.

- Mấy lão già đó không vất vả sức lực của tôi, tôi đã cảm tạ rồi! Ngày mai mọi chuyện ở đây giao lại cho cậu. Cố gắng thể hiện, đợt xét duyệt lên cấp tiếp theo phải xem năng lực của cậu rồi!

- Yes, sir!

Lăng Diệp Phàm mỉm cười vỗ vai cậu ta rồi đi ra ngoài. Anh đã tranh thủ được một kỳ nghỉ dài hạn, xem ra đã đến lúc giải quyết vấn đề tình cảm bấy lâu nay rồi.

- Hiên Huân...

Tối đó, khi Lăng Diệp Thần đang bận rộn nghĩ cách dỗ dành người nào đó thì bị anh trai đang ở Anh quốc gọi về, một cuộc điện thoại khiến hắn phải bận tới mất tối mũi, khiến người nào đó đang giận dỗi quyết định đi du lịch một thời gian trong thâm lặng. Đến khi hắn phát hiện ra đã không đuổi kịp người.

~ •

~~ •

~Bạch Hiên Huân nheo mắt tỉnh dậy, cả người đau đớn như bị xe tải nghiền qua nghiền lại mấy trăm lần, nếu có thể y thật sự không muốn tỉnh dậy một chút nào hết. Giờ bàn tay lên mắt che đi ánh nắng chói chang của một ngày mới, y khẽ thở dài.

Một cánh tay rắn chắc chọt vòng qua người Hiên Huân, dịu dàng mà không chần chừ kéo y sát lại gần mình, giọng nói từ tính đầy gợi cảm khi vừa tỉnh ngủ vang lên khiến trái tim Hiên Huân đập gia tốc.

-Sao lại thở dài? – Hơi thở nóng ấm của người ấy phả vào cổ y làm Hiên Huân thêm khẳng định mọi thứ không phải là mơ.

Y lắc đầu, cười khê:

-Như thế này thật tốt...

Trở lại mười sáu tiếng trước, khi một ngày bận rộn của Bạch Hiên Huân kết thúc, y về nhà và dự định ngâm mình trong bồn tắm massage vừa mua để thư giãn đầu óc, sau đó thì gọi điện cho Hiên Hạo tâm tình đôi chút nhưng kế hoạch đều ngâm nước nóng với sự xuất hiện của một người mà có mơ y cũng không nghĩ đến.

Người ấy tựa vào vách tường nhà y, bóng dáng cao lớn nổi bật dưới nắng chiều rực rỡ - một bộ đồ rằn ri quân đội, một đôi boots quân nhân không lẫn vào đâu, mái tóc đen rủ xuống vầng trán cao che khuất một phần đôi mắt xám tro đặc biệt, anh cúi đầu, di di mũi chân như đang suy nghĩ điều gì đó, bên dưới đã đầy tàn thuốc...

Bạch Hiên Huân sững người hồi lâu, không dám xác định người đàn ông vẫn luôn được y giấu kín trong lòng có phải là anh không, nhưng y dám xác định một điều chắc chắn rằng anh không phải Lăng Diệp Thần, với bộ dáng này, với khí chất này, Lăng Diệp Thần mà y biết không phải là anh, chỉ là y chưa từng nghĩ đến Lăng Diệp Thần cũng có một người anh em song sinh giống mình...

Tiếng động thật khê khiến Diệp Phàm ngẩng đầu, trông thấy người mà anh ngày nhớ đêm mong đang đứng ngay người ra đó, đôi mắt to tròn nhìn anh không chớp mắt, anh thật muốn cười thật tươi, chỉ là trước đó có việc cần làm rõ và anh sẽ chờ đợi quyết định từ y.

Diệp Phàm đứng thẳng người lại, từng bước chân kiên định đi về phía Hiên Huân khiến y run lên, trong đầu đã có ý định chạy trốn nhưng cơ thể lại không chạy được. Vì vậy chờ đợi đến lúc người đó đứng trước mắt y, hùng hồn mà tuyên bố: “- Bạch Hiên Huân, em là của tôi, chỉ của một mình Lăng Diệp Phàm!”, y mới tin mọi thứ là thật.

Những giờ phút sau đấy, Hiên Huân hoàn toàn dùng biểu cảm ngây người để hình dung, y chẳng nhớ được nhiều, chỉ biết rằng sau đấy người được gọi là Lăng Diệp Phàm rất cường quyền mà hôn lấy y, nụ hôn khiến

y choáng ngợp và không nghĩ được gì, và rồi sau sau đó nữa, bọn họ lăn giường cùng nhau, thả hồn vào những nụ hôn nồng nhiệt cùng chiếm hữu tận cùng, anh chiếm lấy y, cả tâm hồn lẫn thể xác... Để đến giờ phút này, một buổi sáng của ngày hôm sau, y hoàn hồn nhận ra, y đã không thoát được tình cảm này.

Diệp Phàm ôm y vào lòng, bàn tay thô to khẽ vuốt ve trên làn da mềm mại, cảm xúc ấm áp truyền đến từng đầu ngón tay khiến anh thích thú không rời được.

-Diệp Thần là em trai anh! Bọn anh từ bé đã tách nhau ra, cho đến năm anh 16 tuổi, mẹ mới nói cho anh nghe về sự tồn tại của nó. Rất kỳ lạ đúng không?

Hiển Huân lắc đầu, nghe anh nói tiếp:

-Gia tộc họ Lăng rất mê tín! – Nói đến đây, anh mang theo vẻ khinh khỉnh, Hiển Huân có thể nhận ra sự chán ghét của anh về điều đó: - Cha anh tin rằng nếu sinh ra một đôi song sinh sẽ khiến gia tộc lụn bại, cho nên vừa sinh được không lâu, ông đã bóp chết đứa con ruột thịt của mình vì nó trông yếu ớt...

Y ngẩng phắt đầu nhìn anh, chỉ nhận ra trong đôi mắt xám tro trầm tĩnh đó chỉ là sự thờ ơ, dường như câu chuyện anh kể chẳng liên quan đến mình. Diệp Phàm đáp lại ánh mắt y, không nhìn được đề xuống một nụ hôn sâu.

-Ừm... em vẫn chưa đánh răng... - Hiển Huân đẩy anh ra.

-Anh không ngại! – Anh mỉm cười, kể tiếp: - Em có thể đoán được đứa trẻ đó là ai rồi đó, rất may anh không chết, được mẹ bí mật đưa về nhà ngoại, sau đó dùng thể lực gia đình huấn luyện anh từ bé trong quân đội, trở thành anh của bây giờ, mà nhà họ Lăng sau khi biết được sự thật chỉ có thể dùng biểu tình kinh dị để hình dung.

Hiển Huân bật cười:

-Em có thể hình dung ra! Mẹ anh thật sáng suốt!

-Bà vẫn chưa biết về mối quan hệ của chúng ta...

-Ừm...

-Hiển Huân, dù có khó khăn thế nào thì anh cũng nhất định không buông tay em! Anh không phải một người biết ăn nói, từ bé đến lớn chỉ sống trong quân ngũ, chỉ biết phục tùng mệnh lệnh, cho nên anh chỉ biết mình muốn điều gì sẽ phấn đấu đến cùng vì điều đó, cả với em cũng thế. Cho nên... anh sẽ không buông bỏ, tin anh được không?

Hiển Huân lật người đè lên người anh, đôi mắt lấp lánh ý cười, gật đầu:

-Em tin anh mà!

Diệp Phàm ngẩng người, ánh mắt xinh đẹp của người đối diện khiến trái tim anh xôn xao. Bàn tay đang ôm quanh eo y chậm rãi lướt xuống, đôi mắt xám tro dần bị dục vọng chiếm đóng. Hiển Huân nhìn anh, mặt càng lúc càng đỏ.

-Anh...

-Chúng ta tiếp tục chuyện tối qua đi... - Anh trầm giọng nói, bàn tay đã không kiên trì tìm đến nơi khiến anh mất hồn đêm qua.

-Ừ...

Tiếng nói sắp phát ra của Hiển Huân mất hút trong nụ hôn đầy cướp đoạt của Diệp Phàm, sau đó y bị anh chiếm lấy, điên cuồng rên rỉ thở dốc trong từng cú thúc vồn vã đẩy sở hữu của anh, đưa y đến thiên đường...

Trong cơn sóng khoái lạc, Hiển Huân hình như quên mất một điều gì đó, rằng phải hỏi anh: “Tại sao lại giả làm Lăng Diệp Thần khiến y rối rắm lâu như vậy?”, nhưng y không còn cơ hội để hỏi, vì tình yêu mà anh đem đến khiến y quên mất mình muốn gì.

Cánh cửa phòng đóng kín che đi khung cảnh đầy xuân sắc của hai người đang yêu nhau, lâu thật lâu...

~•

~•

~Bàn tay thon dài ửng rỏ buông xuống mép giường, trên đấy chỉ chút dấu hôn ngân đầy tình thú. Người trên giường vì mệt mỏi mà ngủ thật say, chần chừ che được một nửa xuân sắc của người ấy lộ ra bờ vai trắng nõn cũng đầy dấu vết tình ái. Người bên cạnh cũng ngủ thật say, cánh tay vòng qua thân người còn lại, dù ngủ cũng không quên sự chiếm hữu đã thâm căn cố đế trong lòng.

Khung cảnh ấm áp ấy sẽ tiếp tục ấm áp nếu không có tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên, và không biết điều vang lên liên tục.

Diệp Phàm bị tiếng chuông làm bừng tỉnh, nhìn người bên cạnh cũng sắp bị đánh thức mà cựa người, anh liền trấn an:

-Ngủ tiếp đi, anh ra xem!

-Ừm...

Diệp Phàm lấy chiếc quần dài bên cạnh mặc tạm, mái tóc rối bù khiến anh giờ phút này chẳng còn chút vẻ nghiêm túc mà anh vốn có.

Cánh cửa mở ra, Diệp Phàm vẻ mặt âm trầm nhìn người bên ngoài cửa đang trợn mắt há mồm nhìn anh, miệng mở to có thể nhét cả quả trứng gà. Diệp Phàm cũng giật mình không kém, Diệp Thần chẳng báo với anh rằng Hiền Hạo sẽ sang đây nên anh hoàn toàn không chuẩn bị gì hết.

-Anh... anh... anh... anh...

-Ngậm miệng!

Bạch Hiền Hạo ngậm miệng ngay lập tức, mắt vẫn trợn to hết cỡ đủ biết trong lòng cậu có bao nhiêu sóng gió.

-Vào nhà và thật im lặng! – Diệp Phàm nghiêm giọng nói.

Hiền Hạo gật đầu như mỗ thóc, sau đó chợt nhớ ra tại sao mình phải nghe lời, đang muốn chất vấn lại thì người đã đi mất. Cậu đành ửng rỏ kéo vali theo vào.

Bạch Hiền Hạo thấy người giống hệt Thần thật tự nhiên đi vào phòng em trai, vì thế gan dạ bám theo. Cánh cửa khép hờ, trong phòng thoang thoảng mùi vị tình dục vẫn chưa tan hết, trái tim cậu đập bùm bụp, kinh hoàng với điều mình đang nghĩ – Hiền Huân bị ăn sạch rồi! Oa oa... em trai bảo bối của cậu.

Cậu lén lút thấy người đó vào phòng tắm, vì vậy liền nhẹ chân đi vào phòng. Nhìn thấy mái tóc đã trở lại màu đỏ rực của em trai đang lú ra khỏi chần, vẻ mặt ngủ say không chút phòng bị, cậu thở dài trong lòng: "Ai... nhà có con trai mới lớn!", không đúng, vấn đề là người đàn ông đó là ai, sao lại giống Thần như vậy, lại còn có quan hệ ám muội với em trai mình, càng nghĩ càng xoắn, Hiền Hạo nhảy bổ lên giường, sau đó là tiếng kêu đau đớn của người bên dưới, khiến cánh cửa phòng tắm đang đóng lại ầm một tiếng mở ra.

Bạch Hiền Hạo run sợ nhìn gương mặt giống y hệt người cậu yêu đang dùng ánh mắt có thể ghim chết cậu bắn qua đây.

-Xê ra!

Hiền Hạo run run ngồi sang bên cạnh, Hiền Huân vì bị anh trai đè mà đau đớn mở mắt. Đôi mắt lấp lánh ánh nước mờ mịt nhìn hai người trong phòng đang giường cung bạt kiếm.

-Anh trai...

-A! Tiểu Huân bé bỏng, chuyện gì đang xảy ra? Anh ta là ai sao lại giống Thần như vậy? Em với anh ta là quan hệ gì? Sao anh ta lại ở trong phòng em? – Bạch Hiền Hạo lúc này đã ném bay sợ hãi mà túm lấy em trai lắc tới lắc lui, hồi hồn đập.

-Anh... đừng lắc nữa! – Hiền Huân bị lắc đến choáng váng.

Diệp Phàm hoảng sợ chạy lại cứu người, đem người anh yêu thoát khỏi bàn tay tà ác của Hiễn Hạo. Nhìn bàn tay trắng trợn, Hiễn Hạo u oán nhìn anh, gương mặt y hệt Hiễn Huân khiến anh rất bất đắc dĩ, không nỡ nói nặng.

-Được rồi! Cậu ra ngoài trước đi, chúng ta sẽ nói chuyện sau! Hiễn Huân rất mệt mỏi...

Cậu nhìn em trai lần nữa, đúng là không còn sức lực gì, bị ăn đến không còn một mảnh xương. Cậu chắc lưỡi hai cái, mặt Hiễn Huân liền đỏ bừng trốn vào chăn.

-Anh ra ngoài chờ! Mau thay đồ rồi ra giải thích cho anh! – Hiễn Hạo nghiêm túc nói rồi ra ngoài.

Diệp Phàm thở hắt ra, nhìn lại Hiễn Huân đang choáng váng bên cạnh, có chút buồn cười.

-Anh giúp em tắm!

-Ừm!

Một tiếng sau đó, ba người ngồi ngay ngắn trên sofa ở phòng khách, sáu mắt nhìn nhau.

-Giờ có thể nói rồi chứ? – Hiễn Hạo lên tiếng.

-Để anh nói cho! – Diệp Phàm ngả người ra ghế, khí thế mạnh mẽ của anh đã trở lại: - Tôi là Lăng Diệp Phàm, anh trai của Diệp Thần, cũng chính là người yêu của cậu! Tôi yêu Hiễn Huân và muốn có em ấy!

-Ồ! Hèn chi giống nhau như vậy! Được rồi!

Hiễn Huân ngẩng ra nhìn anh trai:

-Anh không có gì muốn hỏi à? Về việc tại sao em quen anh ấy...

-Anh biết rồi!

-Anh biết? Biết khi nào?

Nói đến đây Hiễn Hạo liền chột dạ, cười khan nhìn em trai. Diệp Phàm đúng lúc giải thích:

-Lúc cậu ta còn nằm viện, Diệp Thần đã đến thăm và chăm sóc, mọi chuyện đã được giải thích lúc đó!

-Anh! Vậy mà đến giờ anh chưa từng nói với em!

-Tiểu Huân, anh xin lỗi mà! – Hiễn Hạo đuối lí.

-Em đừng trách cậu ta, là anh bảo Diệp Thần kêu anh trai em giữ kín, anh muốn tự mình giải thích với em!

-Là vậy đó! Tiểu Huân à, đừng giận anh nha, anh không cố ý giấu em đâu!

Hiễn Huân nhìn anh trai vẻ mặt hối lỗi với mình, rất nhanh xiu lòng.

-Được rồi, em tha thứ cho anh!

-Tiểu Huân, em là tốt nhất trên đời!

-Mọi chuyện đã giải thích rõ ràng, bây giờ cũng tối rồi, nên đi ăn gì đó!

Hiễn Hạo hoan hô, kéo em trai:

-Chúng ta ra ngoài ăn đi, để hỏi lỗi, anh sẽ khao!

Kết quả ba người đi ra cửa đã thấy Lăng Diệp Thần đi như bay lại, Bạch Hiễn Hạo chưa kịp trốn đã bị hất vác lên vai, cười cười nhìn anh trai:

-Chúc mừng anh đắc thủ! Em có việc riêng với người này, hai người ăn thông thả nhé!

Nói xong liền mang người đi mất trong tiếng kêu la mất hồn của Bạch Hiễn Hạo. Diệp Phàm lắc đầu nhìn theo, Hiễn Huân cũng cúi gầm đầu không dám lên tiếng – thật là mất mặt quá thể mà!

-Anh thấy chúng ta tự ăn ở nhà thì tốt hơn!

-Em cũng nghĩ vậy!

Hai người nhìn nhau bật cười. Cuộc sống luôn có những khó khăn mà chẳng ai đoán được, chỉ cần hai tâm hồn tin tưởng lẫn nhau, yêu thương sẽ được tìm về...

~Hoàn~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lac>